

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

III kadencja

Prezes Rady Ministrów
RM 10-46-00

Druk nr 1995
Warszawa, 6 czerwca 2000 r.

Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

– o cenach.

Projekty podstawowych aktów wykonawczych do ustawy zostaną przekazane niezwłocznie po zakończeniu prac nad ich przygotowaniem.

Pragnę jednocześnie poinformować, że projekt ustawy jest związany z dostosowywaniem polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został powołany Minister Finansów.

Z wyrazami szacunku

(-) Jerzy Buzek

USTAWA
z dnia 2000 r.
o cenach.

Art. 1.

Ustawa określa zasady i tryb ustalania oraz uwidaczniania cen towarów i usług, a także skutki nieprzestrzegania jej uregulowań.

Art. 2.

1. Ceny towarów i usług uzgadniają strony zawierające umowę.
2. Ograniczenia swobody ustalania cen mogą być wprowadzone wyłącznie na podstawie art. 5 - 7.

Art. 3.

1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:
 - 1) cena - wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę; cena towaru opodatkowanego podatkiem od towarów i usług oraz podatkiem akcyzowym obejmuje kwotę należnego podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego; cena usługi opodatkowanej podatkiem od towarów i usług obejmuje kwotę należnego podatku od towarów i usług; cena sprzedaży jest to cena uwzględniająca udokumentowane, prawnie dopuszczalne lub obowiązkowe zmniejszenia cen,
 - 2) cena jednostkowa towaru - cena ustalona za jednostkę określonego towaru, którego ilość jest wyrażona w jednostkach miar, w rozumieniu przepisów o miarach,
 - 3) marża handlowa - różnica między ceną towaru nieobciążoną podatkiem od towarów i usług oraz podatkiem akcyzowym płaconą przez kupującego, a ceną nieobciążoną podatkiem od towarów i usług oraz podatkiem akcyzowym otrzymaną przez przedsiębiorcę; marża handlowa może być wyrażona kwotowo lub w procentach,
 - 4) cena urzędowa i marża handlowa urzędowa - cena i marża handlowa ustalona w rozporządzeniu wydanym przez właściwy organ administracji rządowej lub w uchwale, wydanej przez organ stanowiący właściwej jednostki samorządu terytorialnego.
 - 5) przedsiębiorca - podmiot działający na podstawie przepisów - Prawo działalności gospodarczej, a także osoby prowadzące działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego,
 - 6) towar - rzeczy, jak również energia oraz prawa majątkowe zbywalne,
 - 7) usługa - czynność świadczona odpłatnie, wymieniona w klasyfikacjach wydanych na podstawie przepisów o statystyce publicznej,
 - 8) konsument - osoba, która zawiera umowę z przedsiębiorcą w celu bezpośrednio nie związanym z działalnością gospodarczą,
2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:
 - 1) cenie - rozumie się przez to również stawkę taryfową,

- 2) marży handlowej - rozumie się przez to także prowizję i narzut do ceny,
- 3) organie nadzoru – rozumie się przez to organ Inspekcji Handlowej, Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych, Inspekcji Farmaceutycznej, Inspekcji Sanitarnej, Inspekcji Weterynaryjnej lub Centralnego Inspektoratu Standaryzacji.

Art. 4.

Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) cen towarów w obrocie pomiędzy osobami fizycznymi, z których żadna nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy,
- 2) cen i opłat ustalanych na podstawie odrębnych ustaw w zakresie uregulowanym w tych ustawach.

Art. 5.

1. Swoboda kształtowania cen może być ograniczona przez ustalenie cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na towary lub usługi, określone przez Radę Ministrów na podstawie ust. 2, z zastrzeżeniem art. 6 i 7.
2. Rada Ministrów, w sytuacjach szczególnie uzasadnionych względami gospodarczymi, ze względu na ważny interes publiczny, może ustalić, w drodze rozporządzenia, ceny urzędowe lub marże handlowe urzędowe na towary i usługi. Przepisy rozporządzenia powinny określać towary lub usługi o podstawowym znaczeniu dla kosztów utrzymania konsumentów, z zastrzeżeniem art. 6 i 7.
3. Jeżeli organ administracji publicznej, właściwy do ustalenia ceny i marży handlowej urzędowej, w przepisach wydanych na podstawie ustawy, nie postanowi inaczej, ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe, ustalone przez ten organ, są maksymalne.

Art. 6.

1. Ceny i marże handlowe na wytwarzane w kraju, a także na wprowadzane na polski obszar celny środki farmaceutyczne i materiały medyczne, preparaty diagnostyczne oraz sprzęt medyczny jednorazowego użytku, finansowane całkowicie lub częściowo ze środków publicznych, mogą być ustalone jako ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe na podstawie ust. 3.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia :
 - 1) zakres informacji niezbędnych do ustalenia cen urzędowych i marż handlowych urzędowych wymaganych od przedsiębiorców, zajmujących się wytwarzaniem i obrotem handlowym towarami, o których mowa w ust. 1,
 - 2) szczegółowe zasady i tryb składania oraz rozpatrywania wniosków w sprawie ustalenia cen urzędowych towarów, o których mowa w ust. 1.
3. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki ustali, w drodze rozporządzenia, ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe na niektóre spośród towarów, o których mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności towary, o podstawowym znaczeniu dla ochrony zdrowia i kosztów utrzymania konsumentów. Towary te powinny mieć także podstawowe znaczenie

dla finansów publicznych i być objęte wykazami wydawanymi na podstawie odrębnych przepisów.

4. Tworzy się Międzyresortowy Zespół do Spraw Cen Urzędowych i Marż Handlowych Urzędowych, zwany dalej „Zespołem”, jako organ opiniodawczo-doradczy w zakresie ustalania cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na towary, o których mowa w ust. 1.
5. W skład Zespołu wchodzi po dwóch przedstawicieli: ministra właściwego do spraw finansów publicznych, ministra właściwego do spraw zdrowia, ministra właściwego do spraw gospodarki oraz Rady Krajowego Związku Kas Chorych.
6. Do zadań Zespołu należy przygotowywanie propozycji dotyczących wysokości cen urzędowych i marż handlowych urzędowych, na towary, o których mowa w ust. 1, uwzględniających w szczególności następujące kryteria:
 - 1) poziom cen w krajach o zbliżonej wysokości dochodu narodowego na jednego mieszkańca,
 - 2) konkurencyjność cenową (porównanie cen stosowanych przez producentów i importerów),
 - 3) wielkość deklarowanych i realizowanych dostaw,
 - 4) wyniki analiz farmakoeconomicznych.
7. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze zarządzenia:
 - 1/ skład osobowy Zespołu oraz jego Przewodniczącego,
 - 2/ zasady finansowania działalności Zespołu,
 - 3/ zasady obsługi organizacyjno-technicznej Zespołu.

Art. 7.

1. Rada gminy może ustalać ceny urzędowe za usługi przewozowe transportu zbiorowego oraz za przewozy taksówkami. W mieście stołecznym Warszawie uprawnienia te przysługują Radzie Warszawy.
2. Rada powiatu może ustalać ceny urzędowe za usługi przewozowe transportu zbiorowego.
3. Rada gminy określa strefy cen (stawki taryfowe) obowiązujące przy przewozie osób i ładunków taksówkami.
4. Organy stanowiące właściwych jednostek samorządu terytorialnego, w rozumieniu przepisów odrębnych, mogą ustalać ceny urzędowe na towary, o których mowa w ust. 1–3, w drodze ustanowienia aktów prawa miejscowego.

Art. 8.

Z zastrzeżeniem przepisów szczególnych, przy ustalaniu ceny umownej przedsiębiorca, będący producentem lub importerem ma obowiązek określić w formie pisemnej dostępnej dla kupującego szczegółową charakterystykę jakościową towaru (usługi) poprzez zadeklarowanie jego cech (właściwości), składu, parametrów technicznych oraz zgodności z określoną normą lub innym dokumentem normatywnym w rozumieniu przepisów o badaniach i certyfikacji; na podstawie takich danych i w takiej samej formie stosowną charakterystykę powinien również określać

przedsiębiorca, będący sprzedawcą; w przypadku importera należy podać kraj pochodzenia towaru.

Art. 9.

1. Przedsiębiorca ma obowiązek obniżyć cenę w przypadku, gdy towar posiada wady, określone w przepisach odrębnych. W szczególności dotyczy to takich przypadków, jak:
 - 1) pogorszenie jakości towaru w stosunku do wymagań określonych w stosowanych dobrowolnie Polskich Normach, a w przypadku braku Polskich Norm, bez uwzględniania innych właściwych specyfikacji technicznych, zasad dobrej praktyki zawodowej, odwołania się do stanu wiedzy i techniki lub do uzasadnionych oczekiwań konsumentów albo wymagań wynikających z charakterystyki jakościowej towaru, o której mowa w art. 8,
 - 2) zmniejszenia ilości, masy lub objętości towaru w stosunku do poziomu wynikającego z dobrowolnie stosowanych Polskich Norm lub odrębnych przepisów, albo charakterystyki zadeklarowanej przez przedsiębiorcę przy ustalaniu ceny.
2. Cena powinna być obniżona w stopniu odpowiadającym zaistniałym wadom, o których mowa w ust. 1.
3. Przedsiębiorca ma obowiązek uwidocznić przyczynę obniżki ceny lub poinformować konsumenta o tej przyczynie w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu oferowania towaru, innym niż miejsce sprzedaży.
4. Organ nadzoru, stwierdzając w wyniku przeprowadzonej kontroli wady, o których mowa w ust. 1, oraz jednoczesny brak odpowiedniej obniżki ceny, określa rodzaj tych wad oraz ich stopień w formie postanowienia, na które służy zażalenie w terminie 7 dni, licząc od dnia doręczenia.
5. Po upływie terminu do złożenia zażalenia organ nadzoru, zwraca się do właściwego miejscowo lub rzeczowo urzędu skarbowego o wszczęcie postępowania w celu wydania decyzji, o której mowa w art.11 ust. 4.
6. W przypadku stwierdzenia, iż przedsiębiorca stosuje cenę zawyżoną w stosunku do wielkości uwzględniających wady, o których mowa w ust. 4, koszty badań wykonanych w toku kontroli, o której mowa w ust. 4, ponosi ten przedsiębiorca.
7. Przepisy ust. 1 - 6 oraz art. 8 nie naruszają przepisów ustawy z dnia 22 stycznia 2000 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 15, poz. 179).

Art. 10.

1. Towar przeznaczony do sprzedaży detalicznej powinien być oznaczony ceną.
2. W miejscach sprzedaży detalicznej i świadczenia usług muszą być uwidocznione ceny sprzedaży i ceny jednostkowe towarów i usług w sposób zapewniający prostą i nie budzącą wątpliwości informację o ich wysokości, a w odniesieniu do cen urzędowych - także o ich rodzaju (cena urzędowa) oraz o przyczynach wprowadzenia obniżek cen.
3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady uwidaczniania cen towarów i usług oraz oznaczania ceną towarów przeznaczonych do sprzedaży.

4. Przepisy rozporządzenia, o którym mowa w ust. 3, powinny określać w szczególności:
- 1) informacje o cenie, które powinny być dostępne dla każdego kupującego,
 - 2) zakres niezbędnych informacji, wymagających oznaczenia na towarze lub na jego opakowaniu,
 - 3) towary (grupy towarów) nie wymagające, ze względu na ich cechy bezpośredniego oznaczenia ceną,
 - 4) rodzaje miejsc sprzedaży, do których przepisy o uwidacznianiu cen nie mają zastosowania ze względu na rozmiar działalności prowadzonej przez przedsiębiorcę.

Art. 11.

1. Przedsiębiorca, który nie obniżył ceny w przypadkach, o których mowa w art. 9, lub stosował ceny albo marże handlowe z naruszeniem przepisów ustawy i w ten sposób osiągnął kwotę nienależną jest obowiązany do jej zwrotu kupującemu.
2. Jeżeli nienależna kwota nie zostanie zwrócona kupującemu, a okoliczność tę stwierdzi właściwy organ kontroli, uprawniony z mocy przepisów odrębnych, do badania prawidłowości stosowania cen i marż, a także cen umownych w zakresie objętym ograniczeniami swobodnego kształtowania ich poziomu albo właściwy organ nadzoru uprawniony, z mocy odrębnych przepisów, do kontroli jakości zdrowotnej lub handlowej towarów, przedsiębiorca jest obowiązany, niezależnie od zobowiązania wobec kupującego, wpłacić do budżetu państwa kwotę dodatkową w wysokości 150% kwoty nienależnej. Obowiązek wpłaty do budżetu kwoty dodatkowej ciąży na przedsiębiorcy również wtedy, gdy zwrócił on kupującemu kwotę nienależną po rozpoczęciu kontroli.
3. Do budżetu państwa podlega przekazaniu również kwota nienależna, jeżeli uprawniony do jej otrzymania kupujący nie jest znany.
4. Decyzję o określeniu nienależnej kwoty i o ustaleniu kwoty dodatkowej, podlegających przekazaniu do budżetu państwa wydaje urząd skarbowy, właściwy ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania przedsiębiorcy, na wniosek organu przeprowadzającego kontrolę, który stwierdzi okoliczności, o których mowa w ust. 1 i 2.
5. Inspektor kontroli skarbowej, który w toku prowadzonej kontroli stwierdzi nieprawidłowości, o których mowa w ust. 1 i 2, wydaje decyzję określającą nienależną kwotę, o której mowa w ust. 3, i ustalającą kwotę dodatkową, o której mowa w ust. 2, podlegające przekazaniu do budżetu państwa.
6. Decyzja o określeniu nienależnej kwoty i o ustaleniu kwoty dodatkowej nie może być wydana, jeżeli od końca roku, w którym pobrano niewłaściwą cenę lub marżę handlową, upłynął okres pięciu lat.
7. Do postępowania w sprawach cen, o którym mowa w ust. 4 – 6 stosuje się odpowiednio przepisy działu III i IV ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 i Nr 160, poz. 1083, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 11, poz. 95).
8. Wpłaty z tytułu kwot nienależnych i dodatkowych, o których mowa w ust. 5, stanowią dochód budżetu państwa i są dokonywane na rachunek urzędu skarbowego, właściwego ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania przedsiębiorcy zobowiązanego do ich uiszczenia.

Art. 12.

1. Jeżeli przedsiębiorca, w sposób uporczywy, nie przestrzega obowiązków, o których mowa w art. 10, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może nałożyć na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość od 1000 do 5000 EURO.
2. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorcy służy odwołanie do Głównego Inspektora Inspekcji Handlowej.

Art. 13.

1. Przy ustalaniu cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na towary, o których mowa w art. 6 ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 9.
2. Przepis art. 11 stosuje się odpowiednio.

Art. 14.

Do postępowań wszczętych i nie zakończonych do dnia wejścia w życie ustawy mają zastosowanie przepisy dotychczasowe.

Art. 15.

Do czasu wydania przepisów wykonawczych określonych w ustawie, nie dłużej jednak niż przez okres 1 roku od dnia jej wejścia w życie, pozostają w mocy przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy, o której mowa w art.16, jeżeli nie są z nią sprzeczne.

Art. 16.

Traci moc ustawa z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. z 1988 r. Nr 27, poz. 195, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1991 r. Nr 100, poz. 442, z 1993 r. Nr 11, poz. 50, z 1994 r. Nr 111, poz. 536, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 54, poz. 348 i Nr 160, poz. 1085, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136).

Art. 17.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2001 r., z wyjątkiem art.6 ust.7 i art. 10 ust. 3, które wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Uzasadnienie

Projektowana ustawa o cenach zastąpi dotychczasową ustawę z dnia 26 lutego 1982 r. w tej sprawie. Obowiązująca ustawa była opracowywana i uchwalana w innych realiach gospodarczych i politycznych. Pomimo tego, że kolejno wprowadzane zmiany przystosowywały nieadekwatne rozwiązania do aktualnych potrzeb gospodarki, to jednak nie czyniły tego w sposób kompleksowy. Z tego względu istnieje potrzeba wydania nowej regulacji, dostosowanej do wyższych hierarchicznie norm konstytucyjnych i do zmian zaistniałych w całym systemie prawnym.

Nowa ustawa będzie stanowiła jeden z istotnych elementów instytucjonalnych gospodarki rynkowej, mając na celu:

- 1) ustawowe zagwarantowanie zasady swobody ustalania cen oraz jej ochronę przed administracyjnymi ograniczeniami, z wyjątkiem ograniczeń uzasadnionych ważnym interesem publicznym,
- 2) ochronę interesów przedsiębiorców i nabywców towarów i usług, które mogą być zagrożone w przypadku nadużycia swobody ustalania cen,
- 3) ochronę konsumentów przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi (art. 76 Konstytucji RP).

Podstawową zasadą, wynikającą z projektowanej ustawy, jest swoboda przedsiębiorców w zakresie ustalania cen i marż handlowych, przy równoczesnym zapewnieniu ochrony interesów pozostałych uczestników obrotu poprzez niedopuszczenie do nadużywania tej swobody. Należy tutaj szczególnie mieć na względzie interes poszczególnych konsumentów, którzy w przypadku braku wszechstronnej i obiektywnej informacji na temat cen nie mogliby podejmować ekonomicznie racjonalnych decyzji dotyczących zakupu poszczególnych towarów i usług.

Projektowana ustawa eliminuje do niezbędnego poziomu zakres administracyjnego ograniczania swobody ustalania cen. Możliwość taka będzie wykorzystywana tylko wyjątkowo i w zakresie ograniczonym ustawą.

Podkreślić należy, iż dotychczasowa ustawa o cenach zakłada z góry funkcjonowanie różnych kategorii cen (urzędowych, regulowanych i umownych), umożliwiając narzucanie zakresu stosowania cen urzędowych, a także posługiwanie się bogatym zestawem środków administracyjnego ingerowania w swobodę ustalania cen i marż, jak np.: zamrożenie cen, zakaz podwyższania cen, z wyjątkiem przypadków niezależnego od producentów wzrostu kosztów, określanie przez Ministra Finansów limitów dopuszczalnego wzrostu cen, obowiązek informowania izb skarbowych o zamierzonych lub o dokonanych podwyżkach cen, zawieranie porozumień przez Ministra Finansów z jednostkami gospodarczymi, dotyczących zasad ustalania cen produkowanych przez nie wyrobów, pobieranie cen rażąco wysokich, określenie zasad stosowania cen umownych oraz marż umownych i wynikowych. Ponadto ustawa ta określa w sposób szczegółowy zasady ustalania cen urzędowych, traktując je równocześnie jako wzorzec do określania formuł tworzenia cen regulowanych.

Opracowując projekt nowej ustawy, z dotychczasowego tekstu usunięto szereg rozwiązań, traktując je jako zbędne lub mało przydatne w warunkach gospodarki rynkowej. Z projektu wyeliminowano także te przepisy, które stały się nieaktualne w związku z wprowadzeniem w życie odmiennych regulacji na podstawie ustaw szczegółowych.

Są to regulacje dotyczące:

- 1/ określenia towarów i usług, na które mogą być ustalane ceny urzędowe (d. art. 3 ust. 2),
- 2/ określenia podstaw do ustalania cen urzędowych dla poszczególnych rodzajów towarów i usług (d. art. 3 ust. 2 pkt 3, art. 4 i art. 9 ust. 2),
- 3/ zasad ustalania cen regulowanych (d. art. 5 i 6),
- 4/ określenia towarów, na które w rozliczeniach eksportowych i importowych stosuje się ceny urzędowe (d. art. 7 ust. 2),
- 5/ zasad kwalifikowania cen towarów i usług, jako rażąco wysokich (d. art. 8),
- 6/ stosowania cen urzędowych i regulowanych na niektóre towary i usługi (d. art. 10),
- 7/ przepisów o kosztorysowaniu obiektów i robót budowlanych, upoważnień do określania metod kosztorysowania obiektów i robót budowlanych, zasad opracowywania kosztorysowych norm nakładów rzeczowych obiektów i robót budowlanych, opracowywania i wydawania kosztorysowych norm nakładów rzeczowych (d. art. 12 ust. 1, 2, 3),
- 8/ obowiązku sporządzania przez zamawiających (inwestorów), przed zawarciem umowy, kosztorysu na określone obiekty i roboty budowlane (d. art. 12 ust. 4),
- 9/ określenia maksymalnych wskaźników elementów składowych ceny na potrzeby sporządzania kosztorysów przez zamawiających (d. art. 12 ust. 5),
- 10/ zamrożenia cen towarów i usług (d. art. 13 ust. 1 pkt 1),
- 11/ okresowego zakazu podwyższania cen na niektóre grupy towarów lub usług (d. art. 13 ust. 1 pkt 2),
- 12/ okresowych, maksymalnych wskaźników wzrostu cen umownych na niektóre towary lub usługi (d. art. 13 ust. 2 pkt 1),
- 13/ obowiązku informowania przez sprzedawcę izby skarbowej o zamiarze podwyższenia ceny umownej niektórych grup towarów lub usług, w terminie 21 dni przed datą wprowadzenia jej w życie (d. art. 13 ust. 2 pkt 2),
- 14/ obowiązku informowania przez jednostki gospodarcze izb skarbowych o dokonanej zmianie cen (d. art. 13 ust. 2 pkt 3) oraz związanego z tym obowiązkiem przepisu sankcyjnego (d. ust. 2 w art. 21),
- 15/ określenia zasad stosowania cen skupu, zbytu, hurtowych i detalicznych odpowiednio do szczebli obrotu towarowego (d. art. 13 ust. 2 pkt 4),
- 16/ okresowych, maksymalnych wskaźników wzrostu cen umownych i regulowanych na obiekty i roboty budowlane (d. art. 13 ust. 3),
- 17/ zawierania przez Ministra Finansów z jednostkami gospodarczymi porozumień w sprawach cen umownych, określających dopuszczalny poziom tych cen oraz warunki tego wzrostu (d. art. 13 ust. 5),
- 18/ upoważnienia do stosowania dopłat do cen urzędowych i regulowanych, przysługujących odbiorcy z tytułu zawarcia długoterminowych umów kooperacyjnych (d. art. 14 ust. 1),
- 19/ stosowania marż umownych i wynikowych oraz ustalania listy towarów, na które są ustalane marże wynikowe (d. art. 15 ust. 5 i 8),
- 20/ stosowania marż urzędowych na niektóre grupy towarów, nie objęte zakresem cen urzędowych (d. art. 15 ust. 6 pkt 1),

21/ możliwości ustalania cen urzędowych przez Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej, w porozumieniu z Ministrem Finansów, za niektóre usługi przewozowe (d. art. 18 ust. 2 a),

22/ ustalania cen urzędowych przez wojewodów (d. art. 18 ust. 3),

23/ wstrzymywania przez urzędy skarbowe cen i marż stosowanych niezgodnie z przepisami ustawy lub wykonawczymi do niej i zobowiązywania sprzedawców do stosowania ceny i marży prawidłowej (d. art. 19),

24/ obowiązku przekazywania do budżetu państwa kwot nienależnych otrzymywanych przez inwestora od wykonawcy obiektów budowlanych i robót budowlanych (d. art. 20 ust. 4),

25/ społecznej kontroli cen (d. art. 22 i fragment d. art. 23),

26/ wydawania Dziennika Urzędowego Cen (d. art. 24).

Prace legislacyjne nad porządkowaniem wykazu towarów i usług, na które ustala się ceny urzędowe (d. art. 7) znajdują się na końcowym etapie; zmierzają one do uchylecia tego wykazu.

Projekt ustawy (art. 6) zakłada wprowadzenie nowych zasad ustalania i stosowania cen w odniesieniu do środków farmaceutycznych i materiałów medycznych wytwarzanych w kraju i wprowadzanych na polski obszar celny, finansowanych całkowicie lub częściowo ze środków publicznych.

Regulacje te mają na celu transpozycję i implementację dyrektywy Rady 89/105/EWG w sprawie przejrzystości środków regulujących ceny produktów medycznych do użytku przez człowieka i ich włączenie w zakres krajowych systemów ubezpieczenia (dyrektywa ta znajduje się w obszarze: „swobodny przepływ towarów”). Są one również uzasadnione rosnącymi kwotami wydatków ze środków publicznych, ponoszonych przez Kasy Chorych na refundację leków. Zgodnie z zasadą wolności działalności gospodarczej, wynikającą z art. 22 Konstytucji RP, ograniczenie tej wolności jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Zasada ta znajduje potwierdzenie w art. 76 Konstytucji RP, zgodnie z którym obowiązkiem władz publicznych jest ochrona konsumentów przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi oraz przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu i bezpieczeństwu, w tym również bezpieczeństwu zdrowotnemu.

Ponadto wydanie projektowanej ustawy ma na celu:

1. uaktualnienie przepisów dotyczących ustalania cen towarów i usług w wysokości odpowiadającej ich charakterystyce jakościowej. Poza efektem fiskalnym projektowana regulacja ma na celu zapewnienie ochrony interesów ekonomicznych konsumentów oraz wymuszenie produkcji towarów i świadczenia usług o wyższej jakości handlowej i zdrowotnej. Uznaje się za konieczne zwiększenie poczucia odpowiedzialności polskich przedsiębiorców za jakość towarów wprowadzanych do obrotu i świadczonych usług, a co za tym idzie – zwiększenie konkurencyjności polskich produktów na rynkach europejskich,
2. wypełnienie luki prawnej w zakresie ustawowego obowiązku uwidaczniania cen towarów i usług oraz dostosowanie przepisów krajowych w sferze podawania cen do standardów prawnych Unii Europejskiej.

Ze względu na konieczność implementacji do prawa krajowego dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 lutego 1998 r. o ochronie konsumentów poprzez wskazywanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich z 1998-03-18 L 80/27), proponuje się wprowadzenie przepisów upoważniających Ministra Finansów do wydania, w porozumieniu z Ministrem Gospodarki oraz po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozporządzenia określającego szczegółowe zasady uwidaczniania cen towarów i usług, oznaczania ceną towarów oferowanych konsumentom oraz kar pieniężnych za nie przestrzeganie tych wymogów.

Przewiduje się przy tym, iż organy Inspekcji Handlowej, w ramach ich dotychczasowych uprawnień, będą stosowały natychmiastowy tryb naprawczy (wniosek o usunięcie stanu niezgodnego z prawem, tryb mandatowy lub wniosek do kolegium do spraw wykroczeń).

Natomiast w wypadku uporczywego nieprzestrzegania przez przedsiębiorcę obowiązków w zakresie uwidaczniania cen towarów i usług oraz oznaczania towarów ceną przewiduje się możliwość nałożenia na niego kary pieniężnej (art. 12) w formie decyzji wydanej przez organ Inspekcji Handlowej szczebla wojewódzkiego, od której przysługuje odwołanie do Głównego Inspektora Inspekcji Handlowej (a następnie skarga do NSA).

Sankcje te stanowią realizację art. 8 dyrektywy nr 98/6/WE, zgodnie z którym kary za naruszenie krajowych przepisów przyjętych do zastosowania tej dyrektywy (a temu celowi służy min. projektowana ustawa) muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Wprowadzenie w życie projektowanej ustawy nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa. Przewiduje się, iż projektowane w art. 6 ustawy regulacje w zakresie środków farmaceutycznych i materiałów medycznych pozwolą ograniczyć rosnące wydatki Kas Chorych, przeznaczonych na ich refundację. Stosowanie pozostałych przepisów ustawy może przysporzyć wpływów budżetowych, aczkolwiek na obecnym etapie są one trudne do oszacowania (ze względu na konstrukcję prawną przepisów sankcyjnych projektowanej ustawy).

Odnosząc się do opinii Komitetu Integracji Europejskiej z 2000-05-05, znak: Sekr. Min. JSW/77/2000/DHP-ms uznającej projekt ustawy o cenach za zgodny z prawem Unii Europejskiej należałoby uprzejmie zwrócić uwagę, iż:

1. art. 6 projektu nie implementuje w całości postanowień Dyrektywy 89/105/EWG z 21 grudnia 1988 r., ponieważ projektowana ustawa jako akt prawny wysokiej rangi zawiera jedynie ogólne regulacje dotyczące środków farmaceutycznych, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych oraz sprzętu jednorazowego użytku, a więc tzw. „produktów medycznych” w rozumieniu wyżej powołanej Dyrektywy, w tym przede wszystkim:
 - procedury ustalania cen i marż handlowych urzędowych,
 - kryteria ustalania cen i marż,
 - delegacje do wydania aktów wykonawczych, niezbędnych do implementacji dyrektywy.

Szczegółowe regulacje zostaną zamieszczone w przepisach wykonawczych.

2. W kontekście uwagi poczynionej w pkt IV powyższego pisma, iż w projekcie zawarte są niedookreślone pojęcia szczególnie istotne z punktu widzenia

regulacji wspólnotowej j.np. „sytuacja szczególnie uzasadniona” , „ważny interes publiczny”, „podstawowe znaczenie dla kosztów utrzymania konsumentów” , które pozostawiają znaczny margines interpretacyjny, należałoby zwrócić uwagę na to, iż faktycznie są to pojęcia ocenne, lecz zostały one wprowadzone do projektowanej ustawy ze względu na treść art. 22 i art. 76 ustawy zasadniczej (o których mowa powyżej), a ponadto: art. 68 Konstytucji RP, z którego wynika zasada powszechnego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej, finansowanej ze środków publicznych, bez względu na sytuację konsumenta, przy czym należy uprzejmie nadmienić, iż obowiązek zapewnienia tego dostępu, zgodnie z konstytucyjnym wymogiem, spoczywa na władzach publicznych.

W każdym przypadku ciężar udowodnienia przesłanek wynikających z powyższych przepisów spoczywa na wnioskodawcy projektu.

Oznacza to, iż wydanie takiego rozporządzenia będzie możliwe jedynie wtedy, gdy wnioskodawca projektu należycie i wyczerpująco to uzasadni (np. szczególnymi względami gospodarczymi lub ważnym interesem publicznym albo/i innymi szczególnymi przesłankami).

Projekty podstawowych aktów wykonawczych do projektowanej ustawy, zostaną dołączone w terminie późniejszym.

KOMITET INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ

Jacek Saryusz-Wolski
Sekretarz Stanu

Sekr.Min.JSW/ 47 / 2000 /DHP-ms

Warszawa, 25.05.2000

Pan Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o cenach, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jacka Saryusz-Wolskiego, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedstawionym projektem ustawy (pismo nr RM-10-46-00; Nowy tekst II. projekt z 21.04.2000), uprzejmie informuję, że opinia do projektu ustawy o cenach została wyrażona przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jacka Saryusz-Wolskiego pismem z dnia 19 kwietnia 2000 r. (pismo nr Sekr.Min. JSW/ 5 /2000/DHP/-ms). W załączeniu przekazuję kopię opinii.

Jednocześnie w stosunku do przedstawionego kolejnego projektu ustawy o cenach (wersja z 26.04.2000) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Najważniejsze zmiany wprowadzone do opiniowanej wersji projektu ustawy dotyczą brzmienia artykułu 6 projektu ustawy. Należy podkreślić, że przepis ten, dotyczący ustalania cen na środki farmaceutyczne, materiały medyczne, preparaty diagnostyczne oraz sprzęt jednorazowego użytku nie implementuje postanowień Dyrektywy 89/105/EWG z 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości przepisów regulujących politykę cen na produkty medyczne do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w

zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.Urz. WE OJ L 040, 1989.02.11).

- II. Należy zaznaczyć, że do opiniowanego projektu ustawy nie dołączono projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie kryteriów i procedur ustalania cen urzędowych i marż handlowych na środki farmaceutyczne i materiały medyczne, preparaty diagnostyczne oraz sprzęt jednorazowego użytku, mający podstawowe znaczenie dla ochrony zdrowia ludności. Rozporządzenie to zostało wymienione w artykule 6 projektu ustawy. Akt ten ma kluczowe znaczenie, z punktu widzenia zgodności projektowanych regulacji dotyczących regulowania cen produktów medycznych z prawem wspólnotowym, a zwłaszcza wspomnianą wyżej Dyrektywą 89/105/EWG.
- III. Ponadto, pragnę zwrócić uwagę na fakt, iż przedłożenie projektów aktów wykonawczych, o których mowa w artykułach 4 – 6 projektu ustawy, stanowi warunek *sine qua non* rozpoczęcia prac legislacyjnych na forum Parlamentu. Obowiązek dołączenia do projektu ustawy projektów aktów wykonawczych wynika z ustępu 3a artykułu 31 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym: „Do uzasadnienia wniesionego przez Radę Ministrów projektu ustawy dołącza się projekty podstawowych aktów wykonawczych”.
- IV. W kontekście uwag wyrażonych w poprzedzających punktach niniejszej opinii, pragnę zwrócić uwagę na dwie kwestie, które uznać należy za szczególnie istotne w świetle regulacji wspólnotowej, właściwej ze względu na przedmiot analizowanej ustawy. Po pierwsze, pragnę zwrócić uwagę na niedookreślony charakter pojęć, do których odwołuje się projektodawca w punkcie 2 artykułu 5 projektu ustawy. Sformułowania „sytuacja szczególnie uzasadniona”, „ważny interes publiczny”, jak również „podstawowe znaczenie dla kosztów utrzymania konsumentów” pozostawiają znaczny margines interpretacyjny. Zważywszy na fakt, iż celem projektowanej ustawy jest zagwarantowanie swobody kształtowania cen, pozostawienie znacznego marginesu interpretacyjnego w obszarze ograniczeń jej stosowania wydaje się być niedopuszczalne. Po drugie natomiast, pragnę zwrócić uwagę na dokonane w punkcie 1 artykułu 6 projektu wskazanie środków oraz materiałów, których ceny oraz marże handlowe mogą być ustalone jako urzędowe. Powyższe wskazanie obejmuje środki

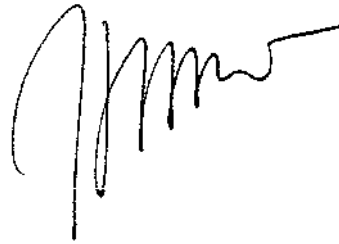
farmaceutyczne, materiały medyczne, preparaty diagnostyczne oraz sprzęt jednorazowego użytku. Należy zauważyć, iż Dyrektywa 89/105/EWG, w zakresie objętym jej regulacją, odwołuje się do pojęcia „produktu medycznego”. Wydaje się zatem, iż – ze względu na konieczność zapewnienia wdrożenia postanowień ww. dyrektywy w stosunku do wszystkich produktów, objętych definicją „produktu medycznego” – wskazane jest wprowadzenie ww. pojęcia do tekstu projektowanej ustawy.

V. W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o cenach jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem uwag poczynionych w punkcie I niniejszej opinii.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Leszek Balcerowicz
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Finansów

KOMITET INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ

Jacek Saryusz-Wolski
Sekretarz Stanu

Sekr.Min.JSW/ 5 / 2000 /DHP-ms

Warszawa, 18.04.2000

Pan Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o cenach, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Jacka Saryusz-Wolskiego, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedstawionym projektem ustawy (pismo nr RM-10-46-00; Nowy tekst), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Celem opiniowanego projektu jest zastąpienie ustawy o cenach z dnia 26 lutego 1982r. Nowa ustawa ma stanowić jeden z istotnych elementów gospodarki rynkowej. Według projektodawcy nowa ustawa o cenach ma stanowić gwarancję: zasady swobody ustalania cen, ochrony interesów przedsiębiorców i nabywców towarów i usług, które mogą być zagrożone w przypadku nadużycia swobody ustalania cen oraz ma zapewnić ochronę konsumentów przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi.
- II. Przedmiotowy zakres projektowanej ustawy w prawie Unii Europejskiej regulowany jest przez następujące akty: Dyrektywę 98/6/WE z 16 lutego 1998 r. o ochronie konsumentów poprzez wskazanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz.Urz. WE OJ L 080, 1988.03.18), Dyrektywę 89/105/EWG z 21 grudnia 1988 r. dotyczącą

przejrzystości przepisów regulujących politykę cen na produkty medyczne do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.Urz. WE OJ L 040, 1989.02.11).

- III. W artykule 5 ustęp 2 znajduje się upoważnienie do ustalania cen urzędowych przez Radę Ministrów w sytuacjach szczególnie uzasadnionych względami gospodarczymi, które nie zostały bliżej sprecyzowane. Wyżej wymienione ceny miałyby się odnosić do towarów i usług o podstawowym znaczeniu dla kosztów utrzymania lub wytwarzania, wyszczególnionych w rozporządzeniu Rady Ministrów, wydanym w oparciu o upoważnienie ustawowe zawarte w art. 5 ust. 2 projektu. Jednak brak projektu ww. rozporządzenia, a także brak określenia ww. sytuacji szczególnie uzasadnionych względami gospodarczymi nie pozwala jednoznacznie przesądzić o zgodności przepisu zawartego w ustępie 2 art.5 opiniowanego projektu, z prawem UE.
- IV. Podobną uwagę, jak w powyższym punkcie, można odnieść do art. 6 projektu ustawy, nie jest bowiem możliwe dokonanie kompletnej i rzeczowej analizy zawartych w nim przepisów pod kątem jego zgodności z Dyrektywą 89/105/EWG, gdyż w materii regulowanej przez tą dyrektywę art. 6 projektu zawiera upoważnienie do wydania rozporządzeń, które nie zostały załączone do opiniowanego projektu.
- V. Zgodnie z ustępem 3 art. 6 projektu: „(...) minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia w drodze rozporządzenia ogłasza ceny urzędowe oraz marże handlowe urzędowe na (...)” środki farmaceutyczne i materiały medyczne. Przepis ten jest niezgodny ze sformułowaniami art. 2-7 Dyrektywy Rady 89/105/EWG. Powołana dyrektywa w ww. artykułach wprowadza procedurę ustalania cen produktów medycznych (także podwyżek tychże cen (art. 3 dyrektywy) oraz derogacji od zamrożenia (art. 4 dyrektywy)), tworzenia list leków refundowanych (art. 7 dyrektywy). Celem tej procedury jest wydanie decyzji, która określa cenę produktu medycznego, przez organ administracyjny, określany w ww. dyrektywie mianem właściciela autoryzacji poprzedzającej handel. Wydaje się nieracjonalnym, a wręcz niemożliwym dokonywanie następujących po sobie nowelizacji rozporządzenia określającego ceny produktów medycznych (w myśl wyżej cytowanego ustępu 3 art. 6 projektu) po każdym kolejnym rozpatrzonym wniosku o ustalenie ceny złożonym przez producenta czy importera. Należy także

zwrócić uwagę, że procedura przewidziana w dyrektywie 89/105/EWG zakłada, że w przypadku braku podjęcia decyzji przez organ, będący właścicielem autoryzacji poprzedzającej handel, w ciągu 90 dni (lub łącznie 180 w przypadku potrzeby uzupełnienia niezbędnych informacji przez zgłaszającego wniosek) produkt medyczny może być rozpowszechniany po cenie zaproponowanej przez producenta czy też importera (zdanie 5 ustępu 1 art. 2 Dyrektywy 89/105/EWG). Analogiczne rozwiązania w tym zakresie zawierają art. 3 i 4 ww. dyrektywy, odpowiednio dotyczące podwyższania cen produktów medycznych i derogacji od zamrożenia cen tychże produktów. Opiniowany projekt nie odnosi się do tych przepisów Dyrektywy 89/105/EWG.

- VI. Artykuł 10 projektu ustawy reguluje kwestie obowiązku oznaczania ceną towarów przeznaczonych do sprzedaży. Należy podkreślić, że przepisy tego artykułu zgodne są ze sformułowaniami Dyrektywy 98/6/WE, choć - podobnie jak ma to miejsce w wyżej opiniowanych przepisach projektu - regulacja ta ma charakter dość ogólny, szczegóły pozostawiając regulacji zawartej w rozporządzeniu wydanym na podstawie delegacji znajdującej się w ustępie 3 art. 10 projektu ustawy.
- VII. Wątpliwości budzi, niezrozumiałe wyłączenie w ustępie 2 art. 10 (ostatnie zdanie) środków farmaceutycznych i materiałów medycznych z obowiązku uwidocznienia ceny sprzedaży w miejscu sprzedaży detalicznej. Przepis ten pojawił się w tym kształcie w ostatniej wersji projektu ustawy (z dnia 17.04.2000) bez jakiegokolwiek uzasadnienia. Należy podkreślić, że takiego wyłączenia nie zawierają przepisy Dyrektywy 98/6/WE.
- VIII. W stanowisku negocjacyjnym w obszarze „Swobodny przepływ towarów” **Strona Polska zobowiązała się do nowelizacji w 2000 roku ustawy o cenach z 1982 r.** w kierunku likwidacji obecnej kontroli nad cenami leków produkcji krajowej oraz refundacji przez Kasy Chorych. Opiniowany projekt nie może zostać uznany za wypełniający wyżej wymienione deklaracje, mimo iż można domniemywać z brzmienia ustępu 1 artykułu 6 projektu ustawy, iż znosi on dotychczasowy dyskryminujący podział na producentów krajowych i producentów zagranicznych (ci ostatni byli dotychczas uprzywilejowani w zakresie ustalania cen na środki farmaceutyczne i materiały medyczne).

- IX. Poprawa pozycji konsumenta osiągnięta w drodze implementacji do nowej ustawy rozwiązań obowiązujących w prawie Unii Europejskiej jest dobrym krokiem w stronę harmonizacji polskiego prawodawstwa z prawem wspólnotowym w zakresie ochrony konsumenta. Niesatysfakcjonująca wydaje się natomiast regulacja projektowanej ustawy w zakresie kształtowania cen na środki farmaceutyczne i materiały medyczne.
- X. W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o cenach jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem uwag poczynionych w punktach III, IV, V, VII i VIII.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Leszek Bałcerowicz
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Finansów

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 13 czerwca 2000 r.

Cena - 1,02 zł + 22% VAT

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

III kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-46-00

Druk nr 1995-A
Warszawa, 12 lutego 2001 r.

Pan.
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Uprzejmie przedstawiam **AUTOPOPRAWKĘ** do przekazanego Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 6 czerwca 2000 r. projektu ustawy

- o cenach wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku

(-) Jerzy Buzek

PROJEKT

AUTOPOPRAWKA

do projektu ustawy o cenach (druk sejmowy nr 1995).

W projekcie ustawy o cenach wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

“Art.1.1. Ustawa określa:

- 1) zasady i tryb kształtowania cen towarów i usług,
 - 2) sposoby informowania o charakterystyce jakościowej oraz o cenach oferowanych towarów i usług,
 - 3) skutki nieprzestrzegania jej uregulowań.
2. Przepisów ustawy nie stosuje się do:
- 1) cen w obrocie pomiędzy osobami fizycznymi, z których żadna nie jest przedsiębiorcą,
 - 2) cen ustalanych na podstawie odrębnych ustaw, w zakresie uregulowanym w tych ustawach.”;

2) w art. 2:

- a) w ust.1 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy “z zastrzeżeniem ust. 2.”,
- b) w ust. 2 wyraz “ustalania” zastępuje się wyrazem “uzgadniania” oraz wyrazy “art. 5-7” zastępuje się wyrazami “art. 4, 6 i 7.”;

3) w art. 3:

a) w ust. 1:

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

“1) cena - wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę; w cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu podatkiem od towarów i usług oraz podatkiem akcyzowym,”

- w pkt 2 po dwukrotnie użytym wyrazie “towaru” dodaje się wyraz “(usługi)”

- po pkt 2 dodaje się pkt 2a-2c w brzmieniu:

“2a) charakterystyka jakościowa towaru (usługi) - właściwości (cechy), skład, parametry techniczne towaru (usługi) oraz jego zgodność z określoną normą lub innym dokumentem normatywnym w rozumieniu przepisów odrębnych,

2b) kształtowanie cen - uzgadnianie cen między stronami umowy i ich ustalanie w trybie art. 4, 6 i 7,

2c) lecznictwo zamknięte – zakłady opieki zdrowotnej, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408, z 1992 r. Nr 63, poz. 315, z 1994 r. Nr 121, poz. 591, z 1995 r. Nr 138, poz. 682 i Nr 141, poz. 692, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, z 1997 r. Nr 104, poz. 661 i Nr 121, poz. 769, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, Nr 117, poz. 756 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 28, poz. 255 i 256 i Nr 84, poz. 935 oraz

z 2000 r. Nr 3, poz. 28, Nr 12, poz. 136, Nr 43, poz. 489, Nr 84, poz. 948 i Nr 114, poz. 1193),”

- pkt 3 otrzymuje brzmienie:

“3) marża handlowa-różnica między ceną płaconą przez kupującego a ceną uprzednio zapłaconą przez przedsiębiorcę, wynikająca z kosztów i zysku przedsiębiorcy; marża handlowa może być wyrażona kwotowo lub w procentach,”

- pkt 5 otrzymuje brzmienie:

“5) przedsiębiorca – podmiot prowadzący działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178 oraz z 2000 r. Nr 86, poz. 958 i Nr 114, poz. 1193), a także osoby prowadzące działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego,”

- skreśla się pkt 8,

b) w ust.2:

- w pkt 2 skreśla się wyrazy “i narzut do ceny”,
- w pkt 3 po wyrazie “Sanitarnej” przecinek zastępuje się wyrazem “lub” oraz skreśla się wyrazy “lub Centralnego Inspektoratu Standaryzacji”;

4) art. 4 otrzymuje brzmienie:

“Art. 4.1. W razie szczególnych zagrożeń dla właściwego funkcjonowania gospodarki państwa Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, określić wykaz towarów lub usług, na które ustala się ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe, z zastrzeżeniem art. 6 i 7.

2. W wykazie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów uwzględni w szczególności towary lub usługi, mające podstawowe znaczenie dla kosztów utrzymania konsumentów oraz ustali okres stosowania cen urzędowych i marż handlowych urzędowych.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych ustala, w drodze rozporządzenia, ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe na towary i usługi, określone w wykazie, o którym mowa w ust. 1, mając na względzie równowagę interesów konsumentów i przedsiębiorców, zajmujących się wytwarzaniem i obrotem tymi towarami lub świadczeniem tych usług.”;

5) skreśla się art. 5;

6) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„ Art.6.1. Ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe ustala się na środki farmaceutyczne, objęte, na podstawie przepisów o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, wykazem leków podstawowych i uzupełniających oraz wykazem leków, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych oraz sprzętu jednorazowego użytku, przepisywanych bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub częściową odpłatnością w związku z chorobami zakaźnymi lub psychicznymi, upośledzeniem umysłowym oraz niektórymi chorobami przewlekłymi, wrodzonymi lub nabytymi.

2. Ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe ustala się również na inne środki farmaceutyczne, materiały medyczne, preparaty diagnostyczne oraz sprzęt jednorazowego użytku, objęte wykazem, o którym mowa w ust. 3.

3. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Kas Chorych, może określić, w drodze rozporządzenia, wykaz środków farmaceutycznych, materiałów

medycznych, preparatów diagnostycznych oraz sprzętu jednorazowego użytku nie objętych wykazami, o których mowa w ust. 1, jeżeli są stosowane wyłącznie w lecznictwie zamkniętym i finansowane w całości ze środków publicznych, uwzględniając w szczególności:

- 1) istotny udział kosztów danego środka, materiału, preparatu i sprzętu w wydatkach ponoszonych przez zakłady lecznictwa zamkniętego na farmakoterapię, diagnostykę lub pielęgnację chorych,
 - 2) istotne znaczenie dla prowadzonej terapii.
4. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych ustala, w drodze rozporządzenia, ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe na środki farmaceutyczne, materiały medyczne, preparaty diagnostyczne oraz sprzęt jednorazowego użytku objęte wykazami, o których mowa w ust. 1 i 3, mając na względzie równowagę interesów konsumentów i przedsiębiorców zajmujących się wytwarzaniem i obrotem tymi środkami oraz biorąc pod uwagę możliwości płatnicze Kas Chorych.”;

7) po art. 6 dodaje się art. 6a i 6b w brzmieniu:

„Art. 6a. 1. Przedsiębiorcy zajmujący się wytwarzaniem i obrotem środkami farmaceutycznymi, objętymi wykazami, o których mowa w art. 6 ust. 1, oraz środkami farmaceutycznymi, materiałami medycznymi, preparatami diagnostycznymi oraz sprzętem jednorazowego użytku objętymi wykazem, o którym mowa w art. 6 ust. 3 :

- 1) przedkładają informacje niezbędne do ustalenia cen urzędowych i marż handlowych urzędowych, na wniosek ministra właściwego do spraw zdrowia,
- 2) mogą składać wnioski o ustalenie cen urzędowych do ministra właściwego do spraw zdrowia.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres informacji i wniosków, o których mowa w ust. 1, mając na uwadze, iż informacje i wnioski powinny zawierać w szczególności:
 - a) oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres,
 - b) nazwę środka farmaceutycznego, materiału medycznego, preparatu diagnostycznego lub sprzętu jednorazowego użytku,
 - c) wnioskowaną cenę lub marżę wraz z uzasadnieniem,
 - d) koszty produkcji lub importu,
 - e) wielkość realizowanych dostaw w okresie poprzedzającym złożenie informacji lub wniosku oraz deklarowanych w okresie późniejszym,
 - f) dzienny koszt terapii oraz średni koszt standardowej terapii,
 - g) strukturę i wielkość sprzedaży hurtowej i detalicznej,
- 2) sposób i terminy przedkładania informacji oraz tryb i terminy rozpatrywania wniosków i informacji, biorąc pod uwagę, iż maksymalny okres rozpatrywania wniosku lub informacji nie może przekroczyć 90 dni, licząc od dnia ich złożenia z tym, że w przypadku konieczności uzupełnienia danych niezbędnych do ustalenia ceny urzędowej lub marży handlowej urzędowej termin ten liczy się od dnia otrzymania uzupełnienia oraz że w przypadku, gdy procedura ustalania ceny urzędowej lub marży handlowej urzędowej występuje łącznie z rozpatrywaniem wniosku o umieszczenie danego środka farmaceutycznego w wykazach, o których mowa w art. 6 ust. 1, łączny termin nie może przekroczyć 180 dni, licząc od dnia otrzymania kompletnych informacji.

- Art. 6b. 1. Przy ministrze właściwym do spraw zdrowia tworzy się Międzyresortowy Zespół do Spraw Gospodarki Lekami, zwany dalej "Zespołem".
2. W skład Zespołu wchodzi po trzech przedstawicieli ministra właściwego do spraw zdrowia, ministra właściwego do spraw finansów publicznych, ministra właściwego do spraw gospodarki oraz trzech przedstawicieli Kas Chorych. Brak przedstawicieli Kas Chorych nie wstrzymuje prac Zespołu.
3. Do zadań Zespołu należy przygotowywanie i przedstawianie ministrowi właściwemu do spraw zdrowia stanowisk w zakresie ustalania wykazów oraz cen urzędowych i marż handlowych urzędowych środków farmaceutycznych, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych i sprzętu jednorazowego użytku, z uwzględnieniem w szczególności następujących kryteriów:
- 1) poziomu cen w krajach o zbliżonej wysokości dochodu narodowego na jednego mieszkańca,
 - 2) konkurencyjności cenowej, w tym porównania cen stosowanych przez producentów i importerów,
 - 3) wielkości realizowanych dostaw w okresie poprzedzającym złożenie wniosku lub informacji oraz deklarowanych w okresie późniejszym,
 - 4) wyników analiz farmakoekonomicznych,
 - 5) kosztów produkcji lub importu.
4. Zespół przygotowuje stanowiska, o których mowa w ust. 3, w oparciu o informacje i wnioski, o których mowa w art. 6a ust. 1, oraz - składane na podstawie przepisów o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym - wnioski o umieszczenie danego środka farmaceutycznego, materiału medycznego, preparatu diagnostycznego lub sprzętu jednorazowego użytku w wykazach, o których mowa w art. 6 ust. 1.
5. Zespół informuje przedsiębiorcę o przyczynach nieuwzględnienia jego wniosku o umieszczenie w wykazach, o których mowa w art. 6 ust.1, lub wnioskowanej przez niego ceny urzędowej. Przedsiębiorca może zwrócić się, w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego stanowiska o ponowne rozpatrzenie wniosku lub informacji:
- 1) w zakresie ustalenia wykazów – do ministra właściwego do spraw zdrowia,
 - 2) w zakresie ustalenia ceny urzędowej lub marży handlowej urzędowej – do ministra właściwego do spraw zdrowia działającego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych.
6. Do postępowania, o którym mowa w ust. 5, nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.
7. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze zarządzenia:
- 1) regulamin Zespołu określający w szczególności jego organizację, sposób i tryb działania, a także sposób wyłaniania przewodniczącego Zespołu,
 - 2) zasady obsługi organizacyjno-technicznej Zespołu,
 - 3) zasady finansowania działalności Zespołu.”;
- 8) w art. 7:
- a) w ust. 1 po wyrazie "taksówkami" dodaje się wyrazy " na terenie gminy",
 - b) w ust. 2 po wyrazie "zbiorowego" dodaje się wyrazy " na terenie powiatu",
 - c) skreśla się ust. 4;
- 9) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:
- „Art. 7a. Ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe mają charakter cen i marż handlowych maksymalnych, chyba że organ administracji publicznej, w przepisach wydanych na podstawie ustawy, ustali inaczej.”
- 10) art. 8 otrzymuje brzmienie:

“Art.8.1. Z zastrzeżeniem przepisów szczególnych, przy uzgadnianiu ceny umownej oraz przy stosowaniu ceny urzędowej przedsiębiorca ma obowiązek określić, w formie pisemnej, w sposób dostępny dla kupującego, szczegółową charakterystykę jakościową towaru (usługi), a także wskazać kraj pochodzenia towaru, jeżeli został on wprowadzony na polski obszar celny.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do towarów (usług), wobec których spełnienie obowiązku określenia szczegółowej charakterystyki jakościowej towaru lub usługi i wskazania kraju pochodzenia towaru stanowiłoby nadmierne obciążenie dla przedsiębiorcy ze względu na specyficzne warunki sprzedaży lub z uwagi na charakter towaru.
3. Rada Ministrów, po zasięgnięciu opinii właściwej organizacji zrzeszającej producentów oraz organizacji, której celem statutowym jest ochrona interesów konsumentów, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz towarów (usług), do których nie ma zastosowania obowiązek określania szczegółowej charakterystyki jakościowej towaru lub usługi albo wskazania kraju pochodzenia towaru, z uwagi na okoliczności określone w ust. 2.”;

11) w art. 9:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

“1. Przedsiębiorca będący producentem ma obowiązek obniżyć cenę w przypadkach, gdy towar nie posiada wymaganych cech określonych w charakterystyce jakościowej, o której mowa w art. 8 ust. 1, bądź posiada wady polegające na zmniejszeniu ilości, masy lub objętości towaru, albo na jego uszkodzeniu, chyba że przy dołożeniu staranności wymaganej w stosunkach danego rodzaju nie mógł wiedzieć o wadzie towaru. Taki sam obowiązek ciąży na sprzedawcy towaru.”,

b) w ust. 3 po wyrazie “towaru,” dodaje się wyraz “również”,

c) w ust. 4 wyrazy “postanowienia, na które służy zażalenie w terminie 7 dni, licząc od dnia doręczenia” zastępuje się wyrazami “decyzji, od której służy odwołanie na zasadach określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego”,

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

“ 5. W przypadku, gdy decyzja, o której mowa w ust. 4, stała się ostateczna:

1) organ nadzoru niezwłocznie występuje z wnioskiem do właściwego miejscowo urzędu skarbowego o wszczęcie postępowania i o wydanie decyzji, o której mowa w art.11 ust. 4,

2) przedsiębiorca stosujący cenę zawyżoną, ponosi koszty badań wykonanych w toku postępowania, o którym mowa w ust. 4 i w art. 11 ust.4.”,

e) skreśla się ust. 6 i 7;

12) w art. 10:

a) w ust. 1 wyrazy „powinien być oznaczony ceną” zastępuje się wyrazami „oznacza się ceną, z zastrzeżeniem ust. 2a”,

b) w ust. 2 wyrazy “muszą być uwidocznione ceny sprzedaży i” zastępuje się wyrazami “uwidacznia się, z zastrzeżeniem ust. 2a,”,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w przypadku, gdy oznaczenie towaru ceną lub uwidocznienie ceny jednostkowej jest utrudnione ze względu na charakter towaru, rodzaj miejsca sprzedaży lub świadczenia usługi albo rozmiar działalności prowadzonej przez przedsiębiorcę.”,

d) w ust. 3 wyrazy „oznaczania ceną towarów przeznaczonych do sprzedaży.” zastępuje się wyrazami „sposób oznaczania ceną towarów przeznaczonych do sprzedaży, w tym

przypadki, w których przez wyznaczony okres nie jest wymagane oznaczanie towarów ceną lub uwidacznianie cen jednostkowych,
z uwagi na okoliczności określone w ust. 2a oraz mając na uwadze
potrzebę zapewnienia dostępności informacji o cenie.”,

e) skreśla się ust. 4;

13) w art. 11:

a) w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli właściwy organ nadzoru uprawniony z mocy odrębnych przepisów do kontroli cech (właściwości) towarów lub organ kontroli uprawniony, z mocy odrębnych przepisów, do badania prawidłowości stosowania cen i marż handlowych, stwierdzi po rozpoczęciu kontroli, że kwota nienależna, o której mowa w ust. 1, nie została zwrócona kupującemu, przedsiębiorca jest obowiązany, z zastrzeżeniem ust. 3, niezależnie od zobowiązania wobec kupującego, wpłacić do budżetu państwa kwotę dodatkową w wysokości 150 % kwoty nienależnej.”,

b) w ust. 3 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

“Jeżeli nienależna kwota została przekazana do budżetu przez przedsiębiorcę przed rozpoczęciem kontroli przez właściwy organ, przepisów o kwocie dodatkowej nie stosuje się.”,

c) w ust. 5 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

“W przypadku, gdy nabywca jest znany, inspektor kontroli skarbowej w zakresie stwierdzonych nieprawidłowości wydaje wynik kontroli i przekazuje go do właściwego urzędu skarbowego.”,

d) w ust. 7 po wyrazach „Nr 11, poz. 95” dodaje się wyrazy “i Nr 92, poz. 1062 oraz z 2000r. Nr 94, poz. 1037, Nr 116, poz. 1216, Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1315”;

14) w art. 12 w ust. 1 wyraz „przestrzega” zastępuje się wyrazem „wykonuje” a wyrazy „może nałożyć” wyrazem „nakłada”;

15) art. 13 otrzymuje brzmienie:

“Art. 13. W ustawie z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. Nr 28, poz. 153 i Nr 75, poz. 468, z 1998 r. Nr 117, poz. 756, Nr 137, poz. 887, Nr 144, poz. 929 i Nr 162, poz. 1116, z 1999 r. Nr 45, poz. 439, Nr 49, poz. 483, Nr 63, poz. 700, Nr 70, poz. 777, Nr 72, poz. 802, Nr 109, poz. 1236 i Nr 110, poz. 1255 i 1256 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 18, poz. 230, Nr 95, poz. 1041 i Nr 122, poz. 1311 i 1324) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 37:

a) w ust. 5 w zdaniu wstępnym wyrazy “ Minister Zdrowia i Opieki Społecznej po porozumieniu z Radą Krajowego Związku Kas oraz po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej i Naczelnej Rady Aptekarskiej” zastępuje się wyrazami “Minister właściwy do spraw zdrowia po zasięgnięciu opinii Kas Chorych, Naczelnej Rady Lekarskiej oraz Naczelnej Rady Aptekarskiej”,

b) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

”6. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 5, minister właściwy do spraw zdrowia wydaje, uwzględniając w szczególności konieczność zapewnienia ochrony zdrowia społeczeństwa, dostępność leków oraz bezpieczeństwo ich stosowania, a także możliwości dofinansowania kosztów leczenia.

7. Wykazy leków, o których mowa w ust. 5 pkt 1, są aktualizowane co najmniej raz w roku.”;

2) w art. 39 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- “1. Osobom chorującym na choroby zakaźne lub psychiczne oraz upośledzonym umysłowo, a także chorującym na niektóre choroby przewlekłe, wrodzone lub nabyte, leki, materiały medyczne, preparaty diagnostyczne oraz sprzęt jednorazowego użytku mogą być przepisywane bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub częściową odpłatnością.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Kas Chorych, Naczelnej Rady Lekarskiej oraz Naczelnej Rady Aptekarskiej określa, w drodze rozporządzenia:
- 1) wykaz chorób, o których mowa w ust. 1,
 - 2) wykaz leków, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych i sprzętu jednorazowego użytku, które ze względu na choroby, określone w wykazie, o którym mowa w pkt 1, mogą być przepisywane bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub częściową odpłatnością, uwzględniając w szczególności konieczność zapewnienia ochrony zdrowia społeczeństwa, dostępność leków oraz bezpieczeństwo ich stosowania, a także możliwości dofinansowania kosztów leczenia.”;

3) po art. 39 dodaje się art. 39a i 39b w brzmieniu:

“Art. 39a. 1. Producent lub importer leków, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych i sprzętu jednorazowego użytku, zwany dalej „wnioskodawcą”, może składać do ministra właściwego do spraw zdrowia wnioski o ich umieszczenie w wykazach, o których mowa w art. 37 ust. 5 pkt 1 i art. 39 ust. 2 pkt 2.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, powinny zawierać w szczególności:
 - 1) oznaczenie wnioskodawcy, jego siedzibę i adres,
 - 2) nazwę i proponowaną cenę leku, materiału medycznego, preparatu diagnostycznego i sprzętu jednorazowego użytku,
 - 3) wielkość realizowanych dostaw w okresie poprzedzającym złożenie wniosku oraz deklarowanych w okresie późniejszym,
 - 4) dzienny koszt terapii oraz średni koszt standardowej terapii,
 - 5) uzasadnienie wniosku i proponowanej ceny.
3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się wyniki analiz farmakoekonomicznych, o ile wnioskodawca nimi dysponuje, oraz inne dokumenty potwierdzające informacje zawarte we wniosku.
4. Wnioski, o których mowa w ust. 1, rozpatruje Międzyresortowy Zespół do Spraw Gospodarki Lekami, działający na podstawie art. 6b ustawy z dnia o cenach (Dz. U. Nr, poz. ...), zwany dalej „Zespołem” .
5. W przypadku nieuwzględnienia wniosku, Zespół informuje wnioskodawcę, wskazując uzasadnienie zajętego stanowiska. Wnioskodawca może, w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego stanowiska, zwrócić się do ministra właściwego do spraw zdrowia o ponowne rozpatrzenie wniosku.
6. Do postępowania, o którym mowa w ust. 5, nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 39b. Minister właściwy do spraw zdrowia określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy zakres informacji zawartych we wnioskach, o których mowa w art. 39a ust. 1,
- 2) rodzaje dokumentów, o których mowa w art. 39a ust. 3,

- 3) sposób przeprowadzania analiz farmakoekonomicznych i przedstawiania ich wyników uwzględniając koszty i efekty alternatywnych metod terapii, porównywalność otrzymanych wyników oraz standardy (schematy) wykonywanych analiz,
- 4) sposób składania oraz tryb i terminy rozpatrywania wniosków, o których mowa w art. 39a ust. 1, uwzględniając w szczególności, że rozpatrywanie wniosku nie powinno trwać dłużej niż 90 dni, licząc od dnia jego złożenia, z tym że w przypadku konieczności uzupełnienia danych niezbędnych do umieszczenia danego środka farmaceutycznego, materiału medycznego, preparatu diagnostycznego lub sprzętu jednorazowego użytku we właściwym wykazie, termin ten liczy się od dnia otrzymania uzupełnienia oraz że w przypadku, gdy procedura umieszczenia środka farmaceutycznego w wykazach, o których mowa w art. 37 ust. 5 pkt 1 i art. 39 ust. 2 pkt 2, występuje łącznie z rozpatrywaniem informacji lub wniosku o ustalenie ceny urzędowej lub marży handlowej urzędowej, łączny termin nie może przekroczyć 180 dni, licząc od dnia otrzymania kompletnych informacji.”;

16) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. Do czasu wydania przepisów wykonawczych określonych w niniejszej ustawie, nie dłużej jednak niż przez rok od dnia jej wejścia w życie, pozostają w mocy przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) ustawy, o której mowa w art. 16,
- 2) dotychczasowych przepisów art. 37 ust. 5 i art. 39 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 13.”;

17) po art. 15 dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Art. 15a. 1. W celu przygotowania po raz pierwszy stanowisk w zakresie ustalania cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na pochodzące z importu środki farmaceutyczne objęte wykazami, o których mowa w art. 37 ust. 5 pkt 1 i art. 39 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 13, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, Zespół może zwrócić się do przedsiębiorców zajmujących się obrotem tymi środkami o informacje niezbędne do przygotowywania tych stanowisk.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przedkładane w zakresie i w terminie wskazanym przez Zespół.”;

18) w art. 16 po wyrazach „Nr 12, poz. 136” dodaje się wyrazy „, Nr 62, poz. 718 i Nr 73, poz. 852”;

19) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Art. 17. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 6b i art. 15a, które wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.”.

Projekt ustawy o cenach został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 5 czerwca 2000 r., a następnie skierowany do Marszałka Sejmu. Obecnie projekt ten jest rozpatrywany przez Podkomisję nadzwyczajną do rozpatrzenia rządowego projektu ustawy o cenach. Z inicjatywy Podkomisji sporządzonych zostało kilka ekspertyz dotyczących projektu ustawy. Ekspertyzy te sporządzili: Instytut Studiów Podatkowych, Biuro Studiów i Ekspertyz Kancelarii Sejmu, Prof. A. Lipowski, Pan J. A. Stefanowicz, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych i Unia Metropolii Polskich.

Stanowiska poszczególnych ekspertów są z reguły bardzo krytyczne, aczkolwiek niekiedy zupełnie rozbieżne. Niektórzy w ogóle negują potrzebę wydania takiej ustawy (Instytut Studiów Podatkowych, Pan J. A. Stefanowicz) inni taką potrzebę wyraźnie dostrzegają (Prof. A. Lipowski, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych).

Uznanie za zasadne, niektórych zarzutów zawartych w w/w ekspertyzach, spowodowało konieczność zgłoszenia autopoprawki do rządowego projektu ustawy o cenach.

Przy konstruowaniu autopoprawki do projektu tej ustawy (w wersji z dnia 05.06.2000r.), uwzględnione zostały następujące opinie:

- Biura Studiów i Ekspertyz Kancelarii Sejmu w zakresie dot. dostosowania procedur w zakresie leków do Dyrektywy 89/105/EWG- poprzez: preredagowanie art. 6 projektu ustawy i wprowadzenie nowych przepisów art. 6a i 6b – w zakresie dotyczącym ustalania cen i marż handlowych, a także poprzez wprowadzenie niezbędnych zmian do ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (art.13), w zakresie ustalania wykazów leków podstawowych i uzupełniających, leków, preparatów diagnostycznych i sprzętu jednorazowego użytku przez ministra właściwego do spraw zdrowia, w oparciu o stanowiska Zespołu do Spraw Gospodarki Lekami z uwzględnieniem informacji i wniosków producentów i importerów. Ponadto (vide: art. 6 ust. 3 projektu autopoprawki) wprowadzono możliwość określania przez ministra właściwego do spraw zdrowia po zasięgnięciu opinii Kas Chorych wykazów środków farmaceutycznych, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych i sprzętu jednorazowego użytku, stosowanych wyłącznie w lecznictwie zamkniętym. W przepisach, o których wyżej mowa, wprowadzono również procedurę odwoławczą od stanowisk Zespołu ds. Gospodarki Lekami,
- Jana A Stefanowicza - w zakresie braku zgodności z poszczególnymi przepisami Konstytucji RP (art. 20 Konst. dotyczący wolności gospodarki, art. 31 Konst. dot. wolności człowieka i art. 76 Konst. dot. ochrony konsumentów) przez wprowadzenie w art. 4 projektu prawa do ustalenia przez właściwy organ cen urzędowych i marż handlowych urzędowych tylko na określone przez Radę Ministrów towary lub usługi w rozporządzeniu wykonawczych i to jedynie w sytuacjach wyjątkowych, tzw. w razie szczególnych zagrożeń dla właściwego funkcjonowania gospodarki państwa. Ponadto przepisy upoważniające do wydania aktów wykonawczych uzupełniono wytycznymi, sformułowanymi zgodnie z konstytucyjnymi wymogami,
- Instytutu Studiów Podatkowych - w zakresie uściślenia definicji zawartej w słowniczku, np. ceny, wprowadzenia do ustawy wymaganych od producentów i importerów niezbędnych informacji a koniecznych do ustalenia cen i marż handlowych urzędowych,
- Unii Metropolii Polskich – odnośnie do zawarcia wskazania, iż przepisy te (art.7) dotyczą transportu i przejazdów lokalnych - zostały uwzględnione w całości,
- Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych - rozstrzygnięcie organu nadzoru, po przeprowadzeniu kontroli i stwierdzenie wad, o których mowa w art. 9 ust. 1, powinno zapadać w formie decyzji a nie postanowienia.

W stosunku do rządowego projektu ustawy o cenach (wersja z 2000-06-05, druk nr 1995) projekt autopoprawki wprowadza następujące zmiany:

- 1) w art. 1 – uwzględniono, po zmodyfikowaniu, dotychczasową treść tego przepisu (oznaczono jako ust. 1) oraz włączono art. 4, zawierający wyłączenia spod działania przepisów ustawy (oznaczono ten przepis jako ust. 2).

W ust. 1 wyraz „ustalania” zastąpiono wyrazem „kształtowania”, obejmującym zarówno uzgadnianie cen między stronami umowy, jak i ich ustalanie w trybie przepisów powszechnie obowiązujących (vide: art. 3 ust. 1 pkt 2 b). Uzupełniono także zakres przedmiotowy ustawy stanowiąc, że określa ona również sposoby informowania o charakterystyce jakościowej towarów (usług) oraz o ich cenach,

- 2) w art. 2 :

- a) w ust. 1 dodano wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 2”, będące ograniczeniem zasady swobody ustalania cen, przez strony umowy, wyrażonej w tym przepisie,
 b) w ust. 2 pojęcie „ustalania” zastąpiono pojęciem „uzgadniania”, a wyrazy „art. 5-7” wyrazami „art. 4, 6 i 7” (ta ostatnia zmiana ma charakter redakcyjny),

- 3) w art. 3 (w tzw. “słowniczku”):

- a) w ust. 1:

- w pkt 1 wprowadzono zmianę mającą na celu uściślenie definicji ceny. Z tej definicji wynika, iż w cenie należy uwzględnić podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli sprzedaż towaru (usługi) podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług oraz podatkiem akcyzowym z mocy odrębnych przepisów.
- w pkt 2 po dwukrotnie użytym wyrazie „towaru” dodano wyraz „usługę” , ze względu na potrzebę rozciągnięcia definicji ceny jednostkowej na usługi,
- po pkt 2 dodano pkt 2a-2c, w których zamieszczono definicje pojęć używanych w treści projektu takich: jak „charakterystyka jakościowa towaru (usługi)”, „kształtowanie cen”, „lecznictwo zamknięte”,
- w pkt 3 dokonano zmiany definicji marży handlowej- jest to różnica między ceną płaconą przez kupującego a ceną uprzednio zapłaconą przez przedsiębiorcę (sprzedawcę), wynikającą z kosztów i zysku tego przedsiębiorcy,
- pkt 8 skreślono definicję konsumenta, ponieważ analogiczną definicję zawiera obecnie art. 384 K.c.,

- b) w ust. 2:

- w pkt 2, dotyczącym marży handlowej, skreślono wyrazy „i narzut do ceny”,
- w pkt 3, z definicji organów nadzoru wyłączono Centralny Inspektorat Standaryzacji, ponieważ nie będzie on pełnił funkcji nadzorczych wymienionych w art. 9 ust. 4 i art. 11 rządowego projektu ustawy o cenach. W projekcie ustawy o jakości handlowej art. rolno-spożywczych przewiduje się zniesienie tej instytucji i PISiPAR (ustawa ta wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2002 r. - art. 43 projektu),

- 4) dotychczasowy art. 4 rządowego projektu ustawy włączono do art. 1 jako ust. 2.

Art. 4 w nowym brzmieniu jest merytorycznym odpowiednikiem art. 5 rządowego projektu ustawy. Rządowy projekt ustawy (w art. 5 ust. 2) przewidywał uprawnienie dla Rady Ministrów, która w sytuacjach szczególnie uzasadnionych względami gospodarczymi, ze względu na ważny interes publiczny mogłaby ustalić ceny urzędowe lub marże handlowe urzędowe na towary i usługi o podstawowym znaczeniu dla kosztów utrzymania konsumentów.

Natomiast przepis art. 4 ust. 1, w obecnej wersji projektu, przewiduje, iż jedynie w razie szczególnych zagrożeń dla właściwego funkcjonowania gospodarki państwa Rada Ministrów będzie mogła określić wykaz towarów lub usług, na które ustala się ceny i marże handlowe urzędowe.

W wykazie tym, zgodnie z ust. 2, Rada Ministrów uwzględni w szczególności towary lub usługi o podstawowym znaczeniu dla kosztów utrzymania konsumentów oraz ustali okres stosowania cen i marż handlowych urzędowych (przepis ten nie dotyczy towarów i usług, o których mowa w art. 6 i 7 projektu).

Ceny i marże handlowe urzędowe na towary lub usługi, objęte wykazem wydanym przez Radę Ministrów, w formie rozporządzenia (zgodnie z ust. 3 w art. 4) ustali, biorąc pod uwagę interesy ekonomiczne konsumentów i przedsiębiorców, minister właściwy do spraw finansów

publicznych, który - z mocy art. 8 ustawy o działach administracji rządowej - jest odpowiedzialny za ceny.

Przyjęcie takiego rozwiązania legislacyjnego ograniczy swobodę działania organów wykonawczych w zakresie ustalania cen i marż handlowych urzędowych na towary i usługi do szczególnych (nadzwyczajnych) sytuacji.

- 5) Art. 5 skreślono,
- 6) Art. 6 w stosunku do wersji rządowego projektu ustawy o cenach uległ istotnemu przeredagowaniu.
- a) ust. 1 w poprzedniej wersji projektu ogólnie przewidywał możliwość ustalania cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na środki farmaceutyczne i materiały medyczne, preparaty diagnostyczne oraz sprzęt medyczny jednorazowego użytku finansowane ze środków publicznych (całkowicie lub częściowo), wytwarzane w kraju lub wprowadzane na polski obszar celny.
- Obecnie przepis ten uściślono wprowadzając sformułowanie, iż ceny i marże handlowe urzędowe będą ustalane obligatoryjnie na środki farmaceutyczne, objęte wykazami wydawanymi na podstawie przepisów ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym. Chodzi tu o wykazy leków podstawowych i uzupełniających, wydawane na podstawie art. 37 ust. 5 pkt 1 tej ustawy, oraz wykazy leków, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych oraz sprzętu jednorazowego użytku, przepisywanych bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub częściową odpłatnością w związku z chorobami zakaźnymi i psychicznymi, upośledzeniem umysłowym oraz niektórymi chorobami przewlekłymi wrodzonymi lub nabytymi, wydawane na podstawie art. 39 ust. 2 pkt 2 tej ustawy,
- b) ust. 2, w obecnej wersji przewiduje, iż ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe będą ustalane również na środki farmaceutyczne, materiały medyczne preparaty diagnostyczne i sprzęt jednorazowego użytku, finansowane w całości ze środków publicznych, stosowane wyłącznie w lecznictwie zamkniętym, nie objęte wykazami wydawanymi na podstawie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym. Takiego przepisu nie zawierał rządowy projekt ustawy o cenach,
- c) ust. 3 w obecnej wersji zawiera uprawnienie dla ministra właściwego do spraw zdrowia do określenia, po zasięgnięciu opinii Kas Chorych, w rozporządzeniu, wykazu środków farmaceutycznych, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych i sprzętu jednorazowego użytku, stosowanych wyłącznie w lecznictwie zamkniętym, finansowanych w całości ze środków publicznych (nie objętych wykazami, o których mowa w ust. 1). Wykaz ten powinien uwzględniać istotny udział kosztów danego produktu w wydatkach ponoszonych przez zakłady lecznictwa zamkniętego na farmakoterapię, diagnostykę lub pielęgnację chorych oraz istotne znaczenie dla prowadzonej terapii.
- Takiego uprawnienia nie przewidywał rządowy projekt ustawy o cenach,
- d) ust. 4 obliuguje ministra właściwego ds. zdrowia, do ustalania w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na środki farmaceutyczne, materiały medyczne, preparaty diagnostyczne i sprzęt jednorazowego użytku. Przepis ten jest odpowiednikiem art. 6 ust. 3 rządowego projektu ustawy o cenach, z tym że z jego treści wyłączono ministra właściwego do spraw gospodarki i zmieniono kryteria ustalania cen. Wg uprzedniej wersji projektu przy ustalaniu cen i marż urzędowych należało uwzględniać w szczególności towary o podstawowym znaczeniu dla ochrony zdrowia i kosztów utrzymania konsumentów a także dla finansów publicznych oraz fakt objęcia tych towarów wykazami wydawanymi na podstawie odrębnych przepisów (o ubezpieczeniu zdrowotnym). W obecnej wersji projektu przy ustalaniu cen i marż urzędowych należy mieć na względzie równowagę interesów konsumentów i przedsiębiorców, zajmujących się wytwarzaniem i obrotem tymi środkami, materiałami i sprzętem, a także możliwości płatnicze Kas Chorych. Podkreślić przy tym należy, iż zgodnie z intencją projektowanej regulacji, ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe będą ustalane w oparciu o stanowiska Zespołu do Spraw Gospodarki Lekami, utworzonego z mocy art. 6b ust. 1 ustawy. Zespół ten, stosownie do postanowień art. 6b ust. 3 projektowanej ustawy,

będzie przygotowywał i przedstawiał ministrowi właściwemu do spraw zdrowia stanowiska w zakresie ustalania cen urzędowych i marż handlowych urzędowych (a także - określania wykazów środków farmaceutycznych, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych i sprzętu jednorazowego użytku, o których mowa w art. 37 ust. 5 pkt 1 i art. 39 ust. 2 pkt 2 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, jak również - art. 6 ust. 3 ustawy o cenach,

- e) art. 6a) obliguje przedsiębiorców do przedstawiania, na wniosek ministra właściwego do spraw zdrowia informacji niezbędnych do ustalenia cen i marż handlowych urzędowych oraz wprowadza możliwość składania wniosków o ustalenie cen urzędowych do ministra właściwego do spraw zdrowia. Przepis ust. 2 w art. 6a wprowadza upoważnienie dla ministra właściwego do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych do określenia w rozporządzeniu wykonawczym zakresu informacji i wniosków w ww. sprawach oraz do określenia sposobu i terminów przedkładania informacji, a także trybu i terminów rozpatrywania wniosków i informacji. Przepis ten jest odpowiednikiem art. 6 ust. 2 pkt 1 rządowego projektu ustawy o cenach, zobowiązującego ministra właściwego do spraw zdrowia do określenia (w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki) zakresu informacji i wniosków, wymaganych od przedsiębiorców, a niezbędnych do ustalania cen i marż handlowych urzędowych. Przepis ten uzupełniono stwierdzeniem określającym katalog niezbędnych informacji. Z treści ust. 2 w art. 6 a wyłączono ministra właściwego do spraw gospodarki, ze względu na konieczność uproszczenia trybu uzgadniania stanowisk w zakresie ustalania cen i marż handlowych urzędowych.

Przepis art. 6a wprowadza procedurę postępowania w oparciu o art. 6 dyrektywy 89/105/EWG,

- f) art. 6b jest merytorycznym odpowiednikiem ust. 4 w art. 6 rządowego projektu ustawy o cenach. Przepis ten przewiduje utworzenie Międzyresortowego Zespołu do Spraw Gospodarki Lekami przy ministrze właściwym do spraw zdrowia. Natomiast rządowy projekt ustawy przewidywał utworzenie Międzyresortowego Zespołu do Spraw Cen Urzędowych i Marż Handlowych Urzędowych, jako organu opiniodawczo-doradczego w zakresie ustalania cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na towary, wymienione w ust. 1 art. 6 uprzedniej wersji projektu ustawy,
- g) ust.3 w art. 6b jest merytorycznym odpowiednikiem ust. 6 w art. 6 rządowego projektu ustawy. Obecny przepis zakłada rozszerzenie zadań Zespołu o przygotowanie stanowisk dotyczących określania wykazów środków farmaceutycznych, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych i sprzętu jednorazowego użytku. Wśród kryteriów, jakie powinien brać pod uwagę Zespół, przygotowując stanowiska w zakresie tych wykazów oraz cen i marż handlowych urzędowych uwzględniono dodatkowo koszty produkcji lub importu (dodano pkt 5) oraz uściślono dotychczasowy pkt 3 wyrazy „wielkość deklarowanych i realizowanych dostaw” zastąpiono wyrazami „wielkość realizowanych dostaw w okresie poprzedzającym złożenie wniosku i deklarowanych w okresie późniejszym”,
- h) w art. 6b w ust. 4 zamieszczono przepis wyjaśniający, iż Zespół, o którym wyżej mowa, przygotowuje stanowiska w oparciu o informacje i wnioski, nadesłane przez przedsiębiorców w zakresie cen środków farmaceutycznych, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych i sprzętu jednorazowego użytku, a także wykazów wydawanych na podstawie przepisów o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym. W ust. 5 w art. 6b wprowadzono przepis obligujący Zespół do informowania przedsiębiorców o przyczynach nieuwzględnienia ich wniosków o umieszczenie danych środków farmaceutycznych we właściwych wykazach lub wnioskowanych przez nich cenach urzędowych na te środki. W takich przypadkach przedsiębiorca może zwrócić się o ponowne rozpatrzenie wniosku lub informacji (o których mowa w art. 6a ust. 1) do ministra właściwego do spraw zdrowia (w zakresie dotyczącym wykazów) lub do ministra zdrowia działającego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych (w zakresie ustalania cen i marż handlowych urzędowych na te środki).

Intencją tego przepisu jest wprowadzenie procedury odwoławczej od stanowiska Zespołu w celu zapewnienia niezbędnej korelacji z dyrektywą 89/105/EWG.

- i) ust. 7 w art. 6b jest odpowiednikiem ust. 7 w art. 6 rządowego projektu ustawy o cenach. Obecnie przepis ten obliguje ministra właściwego do spraw zdrowia (w poprzedniej wersji był to Prezes Rady Ministrów) do określenia, w formie zarządzenia, nie tylko zasad finansowania działalności oraz obsługi organizacyjno-technicznej Zespołu (do Spraw Gospodarki Lekami), ale także do określenia w tej formie, regulaminu Zespołu, uwzględniającego w szczególności organizację, sposób i tryb jego działania, a także sposób wyłaniania przewodniczącego Zespołu (zamiast określenia składu osobowego Zespołu i jego Przewodniczącego tak, jak to przewidywał art. 6 ust. 7 pkt 1 rządowego projektu ustawy),

Wprowadzenie tych zmian do art. 6 i nast. art. 6a i 6b projektowanej ustawy o cenach wymaga dokonania równoległej nowelizacji ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, o czym niżej w celu zapewnienia niezbędnej korelacji przepisów powiązanych. Ponadto regulacje te w znacznie większym stopniu, niż czynił to rządowy projekt ustawy o cenach, dostosowują przepisy krajowe w sferze ustalania cen i marż handlowych urzędowych oraz określania wykazów środków farmaceutycznych, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych oraz sprzętu jednorazowego użytku do prawa Unii Europejskiej (dyrektywa Rady 89/105/EWG). Zasadniczym celem dyrektywy 89/105/EWG jest zapewnienie przejrzystości przepisów regulujących problematykę ustalania cen na produkty medyczne m.in. poprzez zapewnienie odpowiedniego zaopatrzenia w produkty medyczne po tzw. "rozsądnych cenach". Dyrektywa posługuje się pojęciem "produkty medyczne" tak, aby we wszystkich krajach Wspólnoty pojęcie to było zrozumiałe.

Projekt autopoprawki nie przewiduje wprowadzenia pojęcia "produktu medycznego", ponieważ definicja tego produktu, zawarta w dyrektywie 65/65/EWG, na którą powołuje się dyrektywa 89/105/EWG, jest węższa niż przyjęta w projekcie ustawy a przy tym wnioskodawca projektu musi odnosić się do pojęć obowiązujących i użytych w odrębnych przepisach krajowych. Należy nadmienić, iż kraje Unii Europejskiej stosują różne sposoby ustalania i kontroli cen leków oraz zasady ich refundacji ze środków publicznych, zaś metody wpływania na ceny leków są bardzo zróżnicowane: ustalanie cen leków w poszczególnych krajach Unii odbywa się przez różne organy;

- 7) w art. 7:
- a) w ust. 1 po wyrazie „taksówkami” dodano wyrazy „na terenie gminy”
 - b) w ust. 2 po wyrazie „zbiorowego” dodano wyrazy „na terenie powiatu”
 - a więc uzupełniono redakcję przepisu dotyczącego przewozów lokalnych o kryterium terytorialne,
 - c) skreślono ust. 4, bowiem formę prawną działania organów stanowiących właściwych jednostek samorządu terytorialnego regulują odrębne przepisy,
- 8) Projektowany art. 7a zawiera zasadę wyrażoną w ust. 3 art. 5 (w wersji rządowej projektu ustawy), zgodnie z którą ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe mają charakter cen i marż handlowych maksymalnych, jeżeli organ administracji publicznej, właściwy do ustalenia ceny i marży handlowej urzędowej, nie postanowi inaczej. Przepis ten nie koliduje z przepisami art. 537-540 K.c., z których wynika, iż w obrocie mogą być stosowane ceny maksymalne, minimalne, sztywne i wynikowe.
- 9) w art. 8:
- a) jako ust. 1 zamieszczono treść art. 8, z rządowego projektu ustawy o cenach, z którego m.in. po wyrazie „(usługi)” wykreślono dalszą treść zdania, dotyczącą charakterystyki jakościowej towaru (usługi) ze względu na to, że pojęcie to zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 2a projektu autopoprawki. Ponadto przeredagowano końcowy fragment przepisu w części dotyczącej importera, zamieszczając wyrazy „a także wskazać kraj pochodzenia towaru, jeżeli został on wprowadzony na polski obszar celny”,
 - b) jako ust. 2 wprowadzono wyłączenie spod działania obowiązku podawania charakterystyki jakościowej towaru (usługi) w przypadkach określonych w tym przepisie,

- c) w ust 3 zamieszczono upoważnienie dla Rady Ministrów, do określenia- po zasięgnięciu opinii właściwej organizacji zrzeszającej producentów oraz organizacji, której celem statutowym jest ochrona interesów konsumentów, w formie rozporządzenia, wykazu towarów (usług), do których przepisy o obowiązku określania szczegółowej charakterystyki jakościowej nie będą miały zastosowania. Wydając rozporządzenie Rada Ministrów powinna uwzględnić sytuacje, w których spełnienie obowiązku określenia szczegółowej charakterystyki jakościowej towaru (usługi) stanowiłoby nadmierne obciążenie dla przedsiębiorcy z uwagi na specyficzne warunki sprzedaży lub na charakter towaru (vide: wytyczne wynikające z art. 8 ust. 2 projektowanej ustawy).

9) W art. 9 :

- a) w ust. 1 – przyjęto zasadę, iż na przedsiębiorcy, będącym producentem lub sprzedawcą, ciąży obowiązek obniżki ceny wówczas, gdy towar nie posiada wymaganych cech określonych w charakterystyce jakościowej, o której mowa w art. 8 ust. 1, lub ma wady, które polegają na zmniejszeniu ilości, masy lub objętości, a także na jego uszkodzeniu, chyba, że przy dołożeniu staranności, wymaganej w stosunkach danego rodzaju nie mógł wiedzieć o wadzie towaru,
- b) w ust. 3 – po wyrazie „towaru” dodano wyraz „również”, wychodząc z założenia, iż na przedsiębiorcy powinien ciążyć obowiązek uwidaczniania przyczyny obniżki ceny także i w miejscu oferowania towaru, jeżeli jest ono inne niż miejsce sprzedaży,
- c) w ust. 4 - dokonano zmiany formy prawnej (z postanowienia na decyzję, w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego) w jakiej będą mogły być określane, przez właściwe organy nadzorcze, wady towarów (i odpowiednio zmieniono redakcję następujących przepisów),
- d) ust. 5 otrzymał nowe brzmienie ze względu na zmianę formy prawnej (vide ust. 4). Ponadto określono w tym przepisie (w pkt 1), iż organ nadzoru występuje z wnioskiem do właściwego miejscowo urzędu skarbowego o wszczęcie postępowania i o wydanie decyzji dopiero w przypadku gdy decyzja, o której mowa w ust. 1 (dot. wad towaru) stała się ostateczna. (W pkt 1 w celu uściślenia: po wyrazach „W przypadku” dodano wyraz „ostatecznego”, wykreślono wyrazy ”w stosunku do wielkości uwzględniających wady, o których mowa w ust. 4” i po w wyrazach ‘w toku” wyrazy „kontroli, o której mowa w ust. 4” zastąpiono wyrazami „postępowania, i o wydanie decyzji, o której mowa w art. 11 ust. 4. W ust. 5, jako pkt 2, zamieszczono dotychczasowy ust. 6 po przeredagowaniu. Z przepisu tego wynika, iż obowiązek ponoszenia kosztów badań, wykonanych w toku postępowania, o którym mowa w ust. 4 i w art. 11 ust. 4 ustawy ciąży na przedsiębiorcy stosującym cenę zawyżoną,
- e) ust. 7 wykreślono, ponieważ przepis nie posiada znaczenia merytorycznego,

10) w art. 10:

- a) w ust. 1 wyrazy „powinien być oznaczony ceną” zastąpiono wyrazami „oznacza się ceną” i zamieszczono wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 2a”, w związku z dodaniem tego przepisu,
- b) w ust. 2 wyrazy „muszą być uwidocznione ceny sprzedaży i” zastąpiono wyrazami „uwidacznia się z zastrzeżeniem ust. 2a”,
- c) po ust. 2 zamieszczono ust. 2a zawierający wyłączenie spod działania przepisów o obowiązku oznaczania towarów ceną lub uwidaczniania cen jednostkowych,
- d) ust. 3 uzupełniono o wytyczne do treści aktu wykonawczego.
- e) dotychczasowy ust. 4 skreślono,

11) w art. 11:

- a) w ust. 2 pierwsze zdanie przeredagowano, zachowując intencję dotychczasowej regulacji,
- b) w ust. 3 wprowadzono przepis wyłączający możliwość stosowania przepisów o kwocie dodatkowej w przypadku, gdy nienależna kwota została wpłacona przez przedsiębiorcę przed rozpoczęciem kontroli,
- c) w ust. 5 zamieszczono dodatkowe stwierdzenie, iż w przypadku, gdy nabywca towaru (usługi) jest znany, inspektor kontroli skarbowej w zakresie stwierdzonych nieprawidłowości wydaje wynik kontroli i przekazuje go do właściwego urzędu skarbowego (zgodnie z art. 24 ust. 2 ustawy o kontroli skarbowej),

12) w art. 12 w ust. 1 wyrazy „może nałożyć” zastąpiono wyrazem „nakłada”, uznając iż uporczywe nieprzestrzeganie obowiązków określonych w art. 10 (oznaczanie i uwidacznianie cen) winno skutkować obligatoryjnością karania, a ponadto wyraz „przestrzega” zastąpiono wyrazem „wykonuje”;

13) art. 13 rządowej wersji projektu ustawy o cenach został wykreślony.

Obecny przepis art. 13 wprowadza niezbędne zmiany do ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym :

a) w art. 37:

- w ust. 5 wyrazy „Minister Zdrowia i Opieki Społecznej” zastąpiono wyrazami „Minister właściwy do spraw zdrowia” (w związku z ustawą o działach administracji rządowej); wykreślono wyrazy „po porozumieniu” i zmieniono szyk dalszych wyrazów,
- w ust. 6 wyrazy „Minister Zdrowia i Opieki Społecznej” zastąpiono wyrazami „Minister właściwy do spraw zdrowia” i po wyrazie „wydaje” wyrazy „z własnej inicjatywy lub na wniosek Rady Krajowego Związku Kas” zastąpiono wyrazami „uwzględniając w szczególności konieczność zapewnienia ochrony zdrowia społeczeństwa, dostępność leków oraz bezpieczeństwo ich stosowania, a także możliwości dofinansowania kosztów leczenia”, stanowiącymi wytyczne do aktu wykonawczego,
- w ust. 7 po wyrazie „leków” przepis odwołuje się do ust. 5 pkt 1 art. 37;

b) w art. 39 ust. 1 i 2 otrzymały nowe brzmienie. W stosunku do treści tego przepisu, zawartego w ustawie o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym wprowadzono następujące zmiany:

- w ust. 1 po wyrazach „choroby zakaźne” wyraz „i” zastąpiono wyrazem „lub” (analogiczną zmianę wprowadzono do art. 6 ust. 1 projektu) a po wyrazie „leki” dodano wyrazy „materiały medyczne”;
- ust. 2 przeredagowano zastępując wyrazy „Minister Zdrowia i Opieki Społecznej” wyrazami „Minister właściwy do spraw zdrowia” oraz wyrazy „na wniosek i po porozumieniu” zastąpiono wyrazami „po zasięgnięciu opinii” i odpowiednio przeredagowano dalszą treść przepisu, upoważniającego do określenia, w drodze rozporządzenia w pkt 1- wykazu chorób, o których mowa w ust. 1, zaś w pkt 2 – wykazu leków, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych i sprzętu jednorazowego użytku, które ze względu na choroby, określone w wykazie, o którym mowa w pkt 1, mogą być przepisywane bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub częściową odpłatnością. W przepisie tym zamieszczono analogiczne wytyczne do treści aktu wykonawczego, jak do art. 37 ust. 6 (powyżej),

c) wprowadzono nowy art. 39a.

- W ust. 1 określono, iż wnioski producentów i importerów o umieszczenie leków w wykazach, wydawanych na podstawie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, powinny być składane do ministra właściwego do spraw zdrowia,
- w ust. 2 wyszczególniono podstawowe dane, jakie powinny zawierać wnioski a mianowicie: oznaczenie producenta lub importera, nazwa i proponowana cena leku, wielkość realizowanych dostaw w okresie poprzedzającym złożenie wniosku i deklarowanych w okresie późniejszym, dzienny koszt terapii oraz średni koszt standardowej terapii, uzasadnienie wniosku i proponowane ceny,
- w ust. 3 wprowadzono fakultatywny wymóg dołączania do wniosku, o którym mowa powyżej, wyników analiz farmakoekonomicznych (jeżeli przedsiębiorca - producent lub importer) nimi dysponuje,
- w ust. 4 zamieszczono informację, iż nadesłane wnioski rozpatruje Międzyresortowy Zespół do Spraw Gospodarki Lekami,
- w ust. 5 zawarto procedurę odwoławczą w razie nieuwzględnienia wniosków odrębną od Kpa (vide ust. 6), zgodnie z wymogami dyrektywy 89/105/EWG.

d) zamieszczono nowy art. 39 b), zawierający delegację dla ministra właściwego do spraw zdrowia do określenia w drodze rozporządzenia szczegółowego zakresu informacji, które powinny być dołączane przez przedsiębiorcę do wniosku o umieszczenie leków we właściwym wykazie, rodzajów składanych dokumentów, sposobu przedstawiania analiz farmakoekonomicznych oraz

sposobu składania i trybu oraz terminów rozpatrywania wniosków, z uwzględnieniem postanowień dyrektywy 89/105/EWG,

- 14) dotychczasową treść art. 15 ujęto w pkt 1 i zamieszczono pkt 2 dotyczący znowelizowanych przepisów art. 37 ust. 5 i art. 39 ust 2 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym,
- 15) po art. 15 wprowadzono art. 15a, zawierający regulację umożliwiającą po raz pierwszy przygotowywanie stanowisk w zakresie ustalania cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na pochodzące z importu środki farmaceutyczne objęte wykazami wydawanymi na podstawie przepisów ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym przez Zespół do Spraw Gospodarki Lekami,
- 16) w art. 16 uzupełniono metryczkę obowiązującej ustawy o cenach,
- 17) w art. 17 zmieniono okres *vacatio legis*, przyjmując iż ustawa wejdzie w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 6b i art. 15a, które wejdą w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia) a nie - jak to przewidywał rządowy projekt ustawy o cenach (z dniem 1 stycznia 2001 r. z wyjątkiem art. 6 ust. 7 i art. 10 ust. 3, które miały wejść w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia).
Powyższy przepis daje podstawę prawną do niezwłocznego podjęcia niezbędnych działań w celu ustalenia cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na środki farmaceutyczne pochodzące z importu.

Pozostałe zmiany mają charakter redakcyjny.

SEKRETARZ
KOMITET INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
Jacek Saryusz-Wolski

Sekr.Min. JSW/ 221 /2001/DHP

Warszawa, 29.01.2001r.

Pani
Jolanta Rusiniak
p.o. Sekretarza Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu autopoprawki do projektu ustawy o cenach (druk sejmowy nr 1995), z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, póź. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jacka Saryusz-Wolskiego, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem autopoprawki do projektu ustawy o cenach (pismo nr RM-10-46-00; Nowy tekst), uprzejmie informuję, że przedstawiona poniżej opinia odnosi się do zmian wprowadzonych do projektu z dnia 18.12.2000, który był przedmiotem opinii wyrażonej przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jacka Saryusz-Wolskiego pismem z dnia 28 grudnia 2000 r. (Sokr.Min.JSW/ 2342 /DHP-mbm).

- I. Przedmiotem projektowanej ustawy o cenach wraz z autopoprawką jest określenie zasad i trybu kształtowania cen towarów i usług, sposobów informowania o charakterystyce jakościowej oraz o cenach oferowanych towarów i usług, a także skutków nieprzestrzegania postanowień zawartych w projektowanej ustawie.
- II. Projektowana autopoprawki i sam projekt ustawy jest w prawie wspólnotowym uregulowany w Dyrektywie Rady 89/105/EWG z 21 grudnia 1988 r. w sprawie przejrzystości przepisów regulujących politykę cen na produkty medyczne do użytku przez człowieka oraz włączenia w ich zakres krajowego systemu

ubezpieczeń zdrowotnych (Dz. Urz. WE nr L 40, 11/02/1989) oraz w Dyrektywie Parlamentu z dnia 18 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumentów poprzez wskazywanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz. WE nr L 80, 18/03/1998).

- III. Artykuł 6 ust 1 projektowanej ustawy o cenach przewiduje ustalanie cen urzędowych i marży handlowych urzędowych na środki farmaceutyczne, objęte na podstawie przepisów o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, wykazami leków podstawowych i uzupełniających, a także leków, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych oraz sprzętu jednorazowego użytku, przepisywanych bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub częściową odpłatnością w związku z chorobami zakaźnymi lub psychicznymi, upośledzeniami umysłowymi oraz niektórymi chorobami przewlekłymi, wrodzonymi lub nabytymi. Ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe mogą być również ustalane na inne środki farmaceutyczne, materiały medyczne, preparaty diagnostyczne i sprzęt jednorazowego użytku, nie objęte wykazami leków podstawowych i uzupełniających, stosowane wyłącznie w lecznictwie zamkniętym i finansowane w całości ze środków publicznych (artykuł 6 ustęp 2 i 3)
- IV. Zgodnie z art. 6 ust 4 projektowanej ustawy o cenach wraz z autopoprawką, ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe na środki farmaceutyczne, materiały medyczne, preparaty diagnostyczne i sprzęt jednorazowego użytku, są ustalane w drodze rozporządzenia, przez ministra właściwego do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, mając na względzie równowagę interesów zarówno konsumentów, jak i przedsiębiorców zajmujących się wytwarzaniem i obrotem tymi środkami, materiałami, preparatami i sprzętem oraz mając na względzie możliwości płatnicze Kas Chorych.
- V. Zgodnie z artykułem 6a ustęp 1 opiniowanego projektu ustawy przedsiębiorcy zajmujący się wytwarzaniem i obrotem środkami farmaceutycznymi, materiałami medycznymi, preparatami diagnostycznymi oraz sprzętem jednorazowego użytku objętymi wykazami, o których mowa w art. 6 ust. 1 i art. 6 ust. 3 mogą składać wnioski o ustalenie cen urzędowych do ministra właściwego do spraw zdrowia.

Międzyresortowy Zespół do Spraw Gospodarki Lekami (powołany na podstawie artykułu 6b opiniowanego projektu) przygotowuje stanowiska w zakresie ustalania wykazów oraz cen urzędowych i marż handlowych urzędowych środków farmaceutycznych, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych i sprzętu jednorazowego użytku. Ww. stanowiska są przygotowywane, opierając się na wnioskach od przedsiębiorców o ustalenie ceny urzędowej, a także wniosków o umieszczenie na wykazach, o których mowa w art. 37 ust. 5 pkt 1 i art. 39 ust 2 pkt 2 ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (zgodnie z projektowanym artykule 39a ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, zawartym w opiniowanej autopoprawce do ustawy o cenach). Tryb i terminy rozpatrywania wniosków, zgodnie z art. 6a ust. 2, mają zostać określone w rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych. W art. 6a ustęp 2 pkt 2 zwrócono uwagę, iż maksymalny okres rozpatrywania wniosku nie może przekroczyć 90 dni, a w przypadku ustalania zarówno ceny urzędowej na dany produkt, jak i jego wpisu na wykaz środków farmaceutycznych, wskazanych przez przepisy ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym łączny termin nie może przekroczyć 180 dni.

- VI. Wyżej wspomniane terminy, powtórzone także w projektowanym w ramach opisywanej nowelizacji artykule 39b ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym są zgodne z artykułami 3 i 7 Dyrektywy 89/105. Zgodnie z przepisami tej Dyrektywy (artykuł 3 ustęp 1), gdy decyzja w sprawie ustalenia ceny na produkt medyczny nie zostanie przyjęta we wskazanym powyżej okresie, wnioskodawca ma prawo do rozpowszechniania produktu po proponowanej cenie. **Wnioskodawca musi również zostać poinformowany o możliwościach odwołania się od negatywnej decyzji („shall be informed of the remedies available to him under the laws inforce”).**
- VII. W opiniowanym projekcie w artykule 6b znalazł się przepis, który stanowi, że przedsiębiorca może zwrócić się w terminie 14 dni od otrzymania stanowiska Międzyresortowego Zespołu do Spraw Gospodarki Lekami o ponowne rozpatrzenie wniosku: w zakresie ustalenia wykazów – do ministra właściwego do spraw zdrowia,

- w zakresie ustalenia ceny urzędowej lub marży handlowej – do ministra właściwego do spraw zdrowia działającego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych. Należy w tym miejscu zauważyć, że nie jest możliwe, opierając się na ww. przepisach, stwierdzenie na ile przedstawiona procedura faktycznie daje możliwości odwołania danemu wnioskodawcy.
- VIII. Wątpliwości powinny rozstrzygnąć akty wykonawcze wydane na podstawie delegacji z art. 6a ustęp 2 pkt 2 i art. 6b ustęp 7, które odpowiednio dotyczyć mają trybu rozpatrywania wniosków, a także regulaminu Międzyresortowego Zespołu do Spraw Gospodarki Lekami, w tym sposobu i trybu jego działania.
- IX. Opiniowany projekt, zgodnie z jego obecnymi przepisami, nie daje pełnych gwarancji, że procedura odwoławcza, w Dyrektywie określona jako możliwość odwołania się, będzie faktycznie wdrożona. Przepisy projektowanej autopoprawki do projektu ustawy o cenach nie precyzują czy w przypadku wniesienia przez wnioskodawcę (przedsiębiorcę) odwołania od stanowiska ww. Zespołu minister właściwy do spraw zdrowia będzie rozstrzygał sprawę merytorycznie od początku, co stanowi o istocie odwołania czy skieruje sprawę ponownie do Międzyresortowego Zespołu do Spraw Gospodarki Lekami, co wypaczy sens odwołania jako takiego.
- X. W akcie wykonawczym, wydanym na podstawie delegacji z art. 6a ustęp 2 pkt 2, określającym szczegółowo tryb rozpatrywania wniosków powinien także znaleźć się przepis, na podstawie którego wnioskodawca w przypadku nie dotrzymania przez kompetentne władze terminów na podjęcie ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie określenia ceny danego produktu, mógłby go sprzedawać po cenie, zaproponowanej w swoim wniosku o jej ustalenie. Obowiązek wprowadzenia takiego rozwiązania wynika bezpośrednio z artykułu 3 ustęp 2 Dyrektywy 89/105.
- XI. Art. 3 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE wprowadza obowiązek wskazywania ceny sprzedaży i ceny jednostkowej dla produktów oferowanych klientom, przy czym cena jednostkowa nie musi być wskazana, jeżeli jest identyczna z ceną sprzedaży. O ile chodzi o produkty masowe, a zatem produkty,

które nie są uprzednio pakowane i są odmierzane w obecności konsumenta, wskazana musi być tylko cena jednostkowa. Projektowana autopoprawka do projektu ustawy o cenach przewiduje, że w rozporządzeniu wykonawczym znajdą się przypadki, w których nie stosuje się przepisów o uwidacznianiu cen jednostkowych, z uwagi na rodzaje, miejsce sprzedaży lub rozmiar działalności prowadzonej przez przedsiębiorcę. Rozwiązanie to jest zgodne z art. 3 § 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE, który daje Państwom Członkowskim kompetencję do podjęcia decyzji o niestosowaniu obowiązku wskazywania ceny sprzedaży i ceny jednostkowej, w stosunku do produktów dostarczanych w trakcie świadczenia usługi oraz w stosunku do sprzedaży aukcyjnej i sprzedaży dzieł sztuki i antyków.

XII. **W konkluzji stwierdzam, że projekt autopoprawki do projektu ustawy o cenach (druk nr 1995) jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.**

Z poważaniem, ..

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Jarosław Bauc
Minister Finansów

Pan Grzegorz Opala
Minister Zdrowia

~~SEKRETARZ~~
Komitetu Integracji Europejskiej

Jacek Strykowski
Sekretarz Stanu

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA
z dnia 2001 r.

w sprawie zakresu informacji i wniosków, niezbędnych do ustalenia cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na środki farmaceutyczne, materiały medyczne, preparaty diagnostyczne i sprzęt jednorazowego użytku, sposobu i terminów przedkładania tych informacji oraz trybu i terminów rozpatrywania tych wniosków i informacji.

Na podstawie art. 6a ust. 2 ustawy z dnia 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1

Rozporządzenie określa:

- 1) zakres informacji i wniosków, niezbędnych do przygotowania przez Międzyresortowy Zespół do Spraw Gospodarki Lekami stanowisk w celu ustalenia przez ministra właściwego do spraw zdrowia, działającego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na środki farmaceutyczne, materiały medyczne, preparaty diagnostyczne i sprzęt jednorazowego użytku,
- 2) sposób i terminy przedkładania informacji, o których mowa w pkt 1, przez przedsiębiorców, zajmujących się wytwarzaniem i obrotem środkami farmaceutycznymi, objętymi wykazami wydawanymi na podstawie przepisów o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, a także środkami farmaceutycznymi, materiałami medycznymi, preparatami diagnostycznymi i sprzętem jednorazowego użytku, stosowanymi wyłącznie w lecznictwie zamkniętym, objętymi wykazami wydawanymi na podstawie art. 6 ust. 3 ustawy o cenach,
- 3) tryb i terminy rozpatrywania informacji i wniosków, o których mowa w pkt 1, przez Międzyresortowy Zespół do Spraw Gospodarki Lekami.

§ 2.

Ilekcroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie – rozumie się przez to ustawę z dnia 2001 r. o cenach (Dz. U. z 2001 r. Nr....., poz.....),
- 2) środkach i materiałach – rozumie się przez to środki farmaceutyczne i materiały medyczne, a także preparaty diagnostyczne oraz sprzęt jednorazowego użytku, o których mowa w art. 6 ust. 1-3 ustawy o cenach,
- 3) Zespole – rozumie się przez to Międzyresortowy Zespół do Spraw Gospodarki Lekami, utworzony na podstawie art. 6b ust. 1 ustawy o cenach,
- 4) przepisach o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym – rozumie się przez to ustawę z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. Nr 28, poz. 153, z późn. zm.) .

§ 3.

1. Obowiązek przedkładania informacji i wniosków niezbędnych do ustalenia cen urzędowych i marż handlowych urzędowych dotyczy przedsiębiorców zajmujących się wytwarzaniem i obrotem handlowym środkami i materiałami, objętymi na podstawie przepisów o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym wykazami leków podstawowych i uzupełniających, a także wykazem leków, materiałów medycznych, preparatów diagnostycznych oraz sprzętu jednorazowego użytku przepisywanych bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub częściową odpłatnością w związku z chorobami zakaźnymi i psychicznymi, upośledzeniem umysłowym oraz niektórymi chorobami przewlekłymi, wrodzonymi lub nabytymi.
2. Obowiązek przedkładania informacji i wniosków, o których mowa w ust. 1, dotyczy także przedsiębiorców zajmujących się wytwarzaniem i obrotem handlowym środkami farmaceutycznymi, materiałami medycznymi, preparatami diagnostycznymi i sprzętem jednorazowego użytku, stosowanymi wyłącznie w lecznictwie zamkniętym, objętymi wykazem wydanym na podstawie art. 6 ust. 3 ustawy.

§ 4.

1. Przedsiębiorcy zajmujący się wytwarzaniem i obrotem handlowym środkami i materiałami, o których mowa w § 3, przekazują ministrowi właściwemu do spraw zdrowia za pośrednictwem Zespołu informacje niezbędne do przygotowania stanowisk w zakresie wysokości cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na te środki i materiały.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, składane są w terminie nie dłuższym niż 30 dni, licząc od dnia otrzymania wniosku o przedłożenie informacji, w rozumieniu art. 6a ust. 1 pkt 1 ustawy.
3. Informacje, o których mowa w ust. 1 składane są:
 - 1) na formularzach, których wzory stanowią załączniki nr 1 -3 do rozporządzenia,
 - 2) w wersji elektronicznej w formatach:
 - a) załącznik nr 1 – plik txt,
 - b) załączniki nr 2 i 3 – plik Excel.
4. Przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio do wniosków o ustalenie cen urzędowych, o których mowa w art. 6a ust. 1 pkt 2 ustawy.

§ 5.

Przedsiębiorca może złożyć informację lub wniosek w innym terminie niż określony w § 4 wyłącznie w przypadku:

- 1) wpisania danego środka lub materiału po raz pierwszy do Rejestru Środków Farmaceutycznych i Materiałów Medycznych,
- 2) proponowania obniżki ceny urzędowej na dany środek lub materiał,
- 3) proponowania podwyżki ceny urzędowej na dany środek lub materiał, w wyniku niezależnego od przedsiębiorcy wzrostu kosztów wytworzenia tych środków lub materiałów albo zakupu importowanych środków lub materiałów, nie wcześniej jednak niż w terminie 6-ciu miesięcy, licząc od dnia ustalenia obowiązującej ceny urzędowej.

§ 6.

1. Informacje, o których mowa w § 4, powinny zawierać następujące dane:
 - 1) nazwę przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres,
 - 2) nazwę handlową i międzynarodową danego środka lub materiału,
 - 3) postać, dawkę i wielkość opakowania danego środka lub materiału,
 - 4) numer świadectwa rejestracyjnego lub świadectwa dopuszczenia do obrotu danego środka lub materiału oraz datę wydania tego świadectwa,
 - 5) grupę terapeutyczną ATC,
 - 6) wielkość DDD (dzienna dawka w zależności od wskazania),
 - 7) czas standardowej kuracji,
 - 8) status danego środka lub materiału w kraju wytwórcy, w tym datę jego rejestracji, cenę zbytu, poziom refundacji,
 - 9) poziom cen zbytu danego środka lub materiału w innych krajach, poziom refundacji,
 - 10) status danego środka lub materiału w Polsce, w tym stan ochrony patentowej, poziom refundacji,
 - 11) wielkość realizowanych dostaw danych środków lub materiałów w kolejnych dwóch latach kalendarzowych poprzedzających złożenie informacji (w rozbiciu na poszczególne lata) oraz wielkość

- deklarowanych dostaw w dwóch latach następnych (w rozbiciu na poszczególne lata),
- 12) realizowaną cenę zbytu lub cenę CIF danego środka lub materiału w kolejnych dwóch latach kalendarzowych poprzedzających złożenie informacji (przeciętną cenę zbytu uzyskiwaną w danym roku lub cenę CIF przeliczoną na PLN według średniorocznego kursu NBP danej waluty w stosunku do PLN),
 - 13) proponowaną cenę zbytu danego środka lub materiału w PLN,
 - 14) poziom jednostkowych kosztów wytwarzania danego środka lub materiału zrealizowanych w roku poprzedzającym złożenie informacji oraz koszty planowane w roku złożenia informacji, a w przypadku importu – koszty pozyskania środka lub materiału w tych samych okresach,
 - 15) stopę realizowanego zysku.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio do wniosków, o których mowa w art. 6a ust. 1 pkt 2 ustawy.

§ 7.

1. Informacje lub wnioski, o których mowa w § 4 są rozpatrywane w terminie nie dłuższym niż 90 dni, licząc od dnia ich złożenia przez przedsiębiorcę.
2. W przypadku otrzymania niekompletnych danych, zawartych w informacji lub we wniosku, o którym mowa w ust. 1, Zespół występuje do przedsiębiorcy o ich uzupełnienie.

W takim przypadku termin, o którym mowa w ust. 1 liczy się od dnia otrzymania przez Zespół danych uzupełniających złożoną informację lub wniosek.

§ 8.

1. W przypadku nieuwzględnienia ceny urzędowej na dany środek lub materiał proponowanej we wniosku, o którym mowa w § 4, przedsiębiorca może zwrócić się o ponowne rozpatrzenie sprawy do ministra właściwego do spraw zdrowia, działającego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, w terminie 14 dni, licząc od dnia otrzymania stanowiska Zespołu. Przepis ten stosuje się odpowiednio do procedury ustalania marż handlowych urzędowych na dany środek lub materiał.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia rozstrzyga w przedmiocie wniosku, o którym mowa w ust. 1, w nieprzekraczalnym terminie 90 dni, licząc od dnia jego złożenia.
3. Termin, o którym mowa w ust. 2 może zostać przedłużony o kolejne 90 dni wyłącznie w przypadku, gdy procedura ustalania ceny urzędowej albo ceny urzędowej i marży handlowej urzędowej na dany środek lub materiał występuje łącznie z rozpatrywaniem wniosku o umieszczenie danego środka

lub materiału we właściwym wykazie, wydanym na podstawie przepisów o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym.

4. Rozstrzygnięcie, o którym mowa w ust. 2 jest ostateczne w zakresie ustalenia ceny urzędowej lub marży handlowej urzędowej dla danego środka lub materiału.

§ 9.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Zdrowia

W porozumieniu:
Minister Finansów

Załączniki do
Rozporządzenia Ministra
Zdrowia z dnia 2000
(poz.)
Załącznik nr 1

.....
nazwa i adres przedsiębiorcy

.....
data

.....
miejscowość,

W załączeniu przedstawiam informacje, wymagane zgodnie z § 4
rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 2001 r.

w sprawie zakresu informacji i wniosków, niezbędnych do ustalenia cen
urzędowych i marż handlowych urzędowych na środki farmaceutyczne,
materiały medyczne, preparaty diagnostyczne i sprzęt jednorazowego użytku,
sposobu i terminów przedkładania tych informacji oraz trybu i terminów
rozpatrywania tych wniosków i informacji (Dz. U. Nr, poz.).

Środek

farmaceutyczny.....

..... /

..... nazwa międzynarodowa i handlowa, postać,
dawka

materiał
medyczny..... *

..... nazwa
wytwarzany przez

.....,

..... nazwa i adres przedsiębiorcy

który został wpisany do Rejestru Środków Farmaceutycznych i Materiałów
Medycznych na podstawie uchwały Komisji Rejestracji Środków

Farmaceutycznych i Materiałów Medycznych z dnia nr (Świadectwo Rejestracji nr wydane w dniu)/
który został dopuszczony do obrotu na podstawie Świadectwa dopuszczenia do obrotu z dnia nr wydanego przez Instytut Leków w Warszawie.*

.....
podpis

pieczętka i

* niepotrzebne skreślić

Załącznik nr 2

I. Dane podstawowe
1. Nazwa handlowa
2. Nazwa międzynarodowa (skład – substancje czynne)
3. Nazwa wytwórcy
4. Postać, dawka, ilość w opakowaniu
5. Grupa terapeutyczna ATC (do 4-go poziomu)
6. Wielkość DDD (określona dzienna dawka w zależności od wskazania)

7. Czas standardowej kuracji
I. Status leku w kraju wytwórcy
1. Data rejestracji – czy lek nadal jest zarejestrowany?
2. Cena zbytu (cena producenta)
3. Czy lek jest refundowany (jaki procent ceny leku jest refundowany)?
I. Status leku w Polsce
1. Rejestracje w innych krajach (kraj, data rejestracji, ewentualnie data skreślenia z rejestru; wymienić maksymalnie 10 krajów; w przypadku większej liczby rejestracji podać ich liczbę)
2. Cena zbytu we Francji, Portugalii, Włoszech, Hiszpanii, Czechach, na Węgrzech lub w innych krajach, jeżeli lek nie jest zarejestrowany w wymienionych krajach (USD lub PLN)
3. Kraje, w których lek jest refundowany (procent refundacji)

I. Status leku w Polsce
1. Data rejestracji
2. Stan ochrony patentowej
3. Data wygasania ochrony patentowej
4. Wielkość realizowanych dostaw opakowań danych środków lub materiałów w kolejnych dwóch latach kalendarzowych poprzedzających złożenie informacji / wniosku
5. Planowane wielkości dostaw opakowań środków lub materiałów w roku złożenia informacji / wniosku i w roku następnym
6. Realizowana cena zbytu lub CIF danego środka lub materiału w kolejnych dwóch latach kalendarzowych poprzedzających złożenie informacji / wniosku (przeciętna cena zbytu uzyskiwana w danym roku lub cena CIF przeliczona na PLN według średniorocznego kursu NBP danej waluty w stosunku do PLN)
7. Proponowana cena zbytu (producenta) danego środka lub materiału w PLN
8. Koszt 1 DDD (wg cen detalicznych)
9. Koszt 1 DDD innych leków danej grupy terapeutycznej ATC (wg cen detalicznych)
10. Proponowana cena zbytu po wprowadzeniu na wykaz leków refundowanych

I. Bezpieczeństwo stosowania

1. Czy zgłoszono zaobserwowane (jakie?) w Polsce niepożądane działania leku do Ośrodka Monitorowania Niepożądanych Działań w Instytucie Leków w ciągu ostatnich 5 lat?

2. Jakie niepożądane działania leku zgłoszono w kraju producenta i w innych krajach w ciągu 5 lat?

I. Uzasadnienie wnioskodawcy dotyczące propozycji objęcia leku refundacją

Data
wytwórcy

Podpis przedstawiciela

Załącznik nr 3

Informacja o wielkości sprzedaży i o cenach preparatów objętych refundacją w obowiązujących wykazach wraz z prognozowaną wielkością sprzedaży na rok następny

Nazwa handlowa (międzynarodowa)	Postać	Dawka	Wielk. opak.	Sprzedaż w Polsce w tys. opak.		Cena zbytu lub CIF (dla leków importowanych (ostatnie 2 lata) w PLN w Polsce		Cena detaliczna w zł (ostatnie 2 lata)	
				(ostatnie lata)	2				

Uzasadnienie

Rozporządzenie jest wykonaniem delegacji zawartej w art. 6a ust. 2 ustawy z dnia 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr , poz.).

Projekt określa zakres informacji i wniosków niezbędnych do ustalenia cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na środki farmaceutyczne, materiały medyczne, preparaty diagnostyczne i sprzęt jednorazowego użytku oraz sposób i terminy przedkładania tych informacji. Ponadto projektowane rozporządzenie określa tryb i terminy rozpatrywania wniosków i informacji, składanych w celu ustalenia cen i marż handlowych oraz w celu ustalenia

wykazów tych środków i materiałów wydawanych na podstawie przepisów o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym.

Zgodnie z projektem informacje i wnioski, mające na celu ustalenie cen urzędowych i marż handlowych na środki i materiały, o których wyżej mowa powinny zawierać m.in. podstawowe, dane dotyczące statusu leku w kraju wytwórcy i w Polsce oraz dane dotyczące bezpieczeństwa stosowania. Przedsiębiorca występujący z taką informacją lub wnioskiem byłby również zobowiązany do podania danych dotyczących wielkości sprzedaży danego preparatu oraz przedstawienia kalkulacji uwzględniającej m. in. koszt wytwarzania, zysk i proponowaną cenę.

Szczegółowy zakres informacji wymaganych od przedsiębiorcy zawierają formularze stanowiące załączniki nr 2 i 3 do projektu rozporządzenia.

Przepis § 5 wymienia sytuacje, w których proponuje się odstępianie od zasady, że wnioski o ustalenie ceny urzędowej środka farmaceutycznego lub materiału medycznego należy składać w terminie nie dłuższym niż 30 dni licząc od dnia otrzymania wniosku o przedłożenie informacji (§ 4).

W § 3 projektu wymieniono kryteria, które Międzyresortowy Zespół do Spraw Gospodarki Lekami zobowiązany byłby uwzględniać w toku prac nad propozycjami dotyczącymi cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na środki farmaceutyczne i materiały medyczne.

W § 7 i 8 przedstawiono szczegółowo procedurę rozpatrywania wniosków i informacji w zakresie ustalania cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na środki farmaceutyczne, materiały medyczne, preparaty diagnostyczne i sprzęt jednorazowego.

Proponowane przepisy gwarantują przedsiębiorcy prawo do wystąpienia z wnioskiem do ministra właściwego do spraw zdrowia o ponowne rozpatrzenie ustaleń dotyczących ceny urzędowej danego środka farmaceutycznego lub materiału medycznego. Przepisy te regulują ponadto tryb i terminy rozpatrywania wniosków, złożonych przez przedsiębiorcę.

Projekt rozporządzenia uwzględnia regulacje w zakresie ustalania cen urzędowych leków obowiązujące w krajach Unii Europejskiej (Dyrektywa Rady Nr 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r.).

projekt

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Finansów
z dnia 2001 r.

w sprawie określenia szczegółowych zasad uwidaczniania cen towarów i usług oraz sposobu oznaczania ceną towarów przeznaczonych do sprzedaży.

Na podstawie art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 2001 r. o cenach (Dz. U. z 2001 r. Nr , poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie określa szczególne zasady udostępniania informacji o cenach towarów i usług oferowanych kupującym poprzez uwidacznianie cen i oznaczanie towarów ceną w tym przypadki, w których przez wyznaczony okres nie jest wymagane oznaczanie towarów ceną lub uwidacznianie cen jednostkowych towarów i usług.

§ 2.

Ileć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) cenach - bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć cenę sprzedaży i cenę jednostkową,
- 2) towarach - bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć wszelkie znajdujące się w obrocie handlowym artykuły żywnościowe i nieżywnościowe, paczkowane i masowe, w tym również artykuły przeznaczone do sprzedaży na sztuki,
- 3) towarach paczkowanych - należy przez to rozumieć artykuły wystawione do sprzedaży w zamkniętych opakowaniach, bez względu na to, czy opakowanie obejmuje fizycznie cały artykuł, czy tylko jego część składową,
- 4) towarach masowych - należy przez to rozumieć artykuły, które nie są opakowane, lecz są odmierzane (odważane) podczas sprzedaży w obecności kupującego,
- 5) usługach - należy przez to rozumieć wszelkie czynności świadczone odpłatnie na rzecz ludności, przeznaczone dla celów konsumpcji indywidualnej, zbiorowej i ogólnospołecznej,
- 6) miejscu lub miejscach sprzedaży - należy przez to rozumieć odpowiednio wszelkie pomieszczenia przeznaczone do prowadzenia sprzedaży towarów lub świadczenia usług, wyznaczone do tego celu na podstawie odrębnych przepisów, a także przedsiębiorstwa gastronomiczne, punkty sprzedaży okrężnej oraz zakłady świadczące usługi,

- 7) przedsiębiorstwach gastronomicznych - należy przez to rozumieć restauracje, bary, stołówki oraz punkty gastronomiczne stałe i sezonowe (uruchamiane na okres nie przekraczający sześciu miesięcy w roku kalendarzowym); których przedmiotem działalności jest przygotowanie oraz sprzedaż posiłków i napojów do spożycia na miejscu i na wynos,
- 8) punktach sprzedaży okrężnej - należy przez to rozumieć punkty sprzedaży obwoźnej i obnośnej oraz inne punkty sprzedaży detalicznej o charakterze ruchomych stoisk,
- 9) małym punkcie sprzedaży detalicznej - należy przez to rozumieć miejsca sprzedaży o powierzchni sprzedażowej nie przekraczającej 50 metrów kwadratowych,
- 10) wielkopowierzchniowych obiektach handlowych – należy przez to rozumieć sklepy jednopoziomowe i wielodziałowe oraz inne miejsca sprzedaży o powierzchni sprzedażowej powyżej 400 metrów kwadratowych,
- 11) handlu elektronicznym – należy rozumieć przez to sprzedaż i dystrybucję towarów poprzez sieci telekomunikacyjne z wykorzystaniem mediów elektronicznych,
- 12) wywieszce lub wywieszkach - należy przez to rozumieć wszelkie etykiety lub tabliczki albo plakaty z wydrukowanymi lub napisanymi cenami i nazwami oferowanych towarów,
- 13) towarze takim samym – należy przez to rozumieć wyrób o takich samych parametrach techniczno-użytkowych, a więc identyczny pod względem przeznaczenia, wartości użytkowej, poziomu technicznego, daty produkcji, wytworzony przez tego samego przedsiębiorcę,
- 14) towarze podobnym – należy przez to rozumieć wyrób o podobnych parametrach techniczno-użytkowych, a więc identyczny pod względem przeznaczenia, posiadający zbliżoną wartość użytkową, a różniący się pod względem poziomu technicznego, wzornictwa, mody lub innych cech.

§ 3.

Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do:

- 1/ materiałów dostarczanych przedsiębiorcy w związku z wykonywaniem przez niego usługi,
- 2/ sprzedaży aukcyjnej,
- 3/ sprzedaży dzieł sztuki i antyków.

§ 4.

1. Cena sprzedaży i cena jednostkowa każdego oferowanego towaru musi być uwidoczniona w miejscu sprzedaży, z zastrzeżeniem ust. 3 i § 8 ust. 7.

2. Uwidocznione ceny muszą być jednoznaczne, zrozumiałe i łatwe do odczytania dla każdego kupującego.
3. Nie wymaga uwidocznienia cena jednostkowa określonego towaru, jeżeli jest identyczna z ceną sprzedaży tego samego towaru.
4. Cena żądana przez przedsiębiorcę przy zapłacie za określony towar nie może być wyższa od ceny uwidocznionej przy takim samym towarze.

§ 5.

1. Towary oferowane kupującym w miejscu sprzedaży muszą być opatrzone wywieszkami, zawierającymi informacje sformułowane w języku polskim, takie jak ich nazwy, ceny oraz jednostki miar, do których odnoszą się uwidocznione ceny. Przy towarach o cenach urzędowych należy także podać informację o rodzaju ceny (cena urzędowa). Przepis ten nie dotyczy towarów nieżywnościowych, o których mowa w § 9 ust. 1 pkt 4.
2. Ceny podane na wywieszkach muszą być aktualne w momencie oferowania towaru.
3. Przy towarach wystawionych w miejscu ekspozycji handlowej powinny być uwidocznione ceny. Wybór sposobu uwidoczniania cen należy do przedsiębiorcy.
4. Towary masowe muszą być opatrzone wywieszkami zawierającymi cenę jednostkową oraz nazwę oferowanego towaru.
5. Przy wystawianiu na sprzedaż większej ilości określonego towaru obowiązek uwidoczniania cen uważa się za spełniony, jeśli wywieszkę, o której mowa w ust. 1 i 2, umieści się tylko przy jednej sztuce takiego samego towaru.

§ 6.

1. Wywieszki muszą być umieszczone w miejscu ogólnodostępnym i widocznym dla każdego kupującego, bezpośrednio lub w bliskości towarów, których dotyczą, w taki sposób, aby nie można było pomylić ceny określonego towaru z ceną innego, podobnego towaru. Wszelkie nadruki i napisy na wywieszkach powinny być wyraźne i czytelne tak, aby nie budziły wątpliwości kupującego.
2. Przy przymocowywaniu wywieszek do towarów nie należy używać szpilek, gwoździ, pinezek lub innych materiałów, mogących stwarzać zagrożenie dla zdrowia lub życia konsumentów albo powodujących uszkodzenie opakowania lub towaru, a przez to pogorszenie ich jakości.

§ 7.

1. Ceny towarów i usług oferowanych w punktach sprzedaży określonej należy uwidocznić w cenniku. Przepisu tego nie stosuje się do towarów nieżywnościowych, o których mowa w § 9 ust. 1.

2. Ceny potraw (wyrobów) oferowanych w przedsiębiorstwach gastronomicznych należy uwidocznic w jadłospisie (cenniku, zestawieniu), wywieszonym w miejscu ogólnodostępnym dla konsumentów lub przed wejściem do lokalu.
Jadłospis powinien ponadto zawierać takie elementy składowe, jak: datę sprzedaży, pełną nazwę potrawy (wyrobu), określenie wielkości fizycznej jednej porcji wyrażonej w jednostkach miar albo liczbą sztuk, w tym przede wszystkim zawartość głównego składnika (mięsa, drobiu, ryb), dodatków uzupełniających (przystawek, deserów) i napojów.
3. Ceny oferowania wyrobów (porcji) garmażeryjnych należy uwidocznic na wywieszkach przy poszczególnych towarach, wraz z pełną ich nazwą, określeniem wielkości fizycznej każdej z porcji, wyrażonej w jednostkach miar albo liczbą sztuk.
4. Jeżeli sprzedawca reklamuje towar lub usługę wraz z ceną sprzedaży, w radiu, telewizji, czasopiśmie, gazecie, prospekcie, katalogu, na plakacie lub w handlu elektronicznym albo na specjalnie zorganizowanych pokazach, jak również w inny sposób, powinien także uwidocznic cenę jednostkową tego towaru lub usługi oraz datę lub termin obowiązywania podanej ceny.
5. Przepisu ust. 4 nie stosuje się do napojów alkoholowych, wyrobów tytoniowych, usług medycznych, środków medycznych i wyrobów farmaceutycznych, wydawanych konsumentom na recepty w aptekach oraz gier losowych i zakładów wzajemnych, jeżeli ich reklamowanie jest wyłączone z mocy przepisów odrębnych.
6. W materiałach reklamowych, o których mowa w ust.4, przy towarach oferowanych do sprzedaży po cenach promocyjnych lub obniżonych, albo na wywieszkach umieszczonych przy tych towarach obok przekreślonej dotychczasowej ceny należy uwidocznic cenę promocyjną lub cenę obniżoną, uwzględniającą rabat. Przepis ten nie dotyczy towarów oferowanych do sprzedaży po raz pierwszy.
7. W materiałach reklamowych, o których mowa w ust. 4, przy towarach oferowanych do sprzedaży po przecenie lub na wywieszkach umieszczonych przy towarach przecenionych obok wyrazu „przecena” albo wyrazów „obniżka ceny” należy uwidocznic cenę obniżoną, jej okres obowiązywania, a także przyczynę lub przyczyny przeceny lub obniżki ceny.
8. Ceny towarów oferowanych kupującym w wielkopowierzchniowych obiektach handlowych, w których są stosowane kasy rejestrujące, wyposażone w czytnik kodu kreskowego, powinny być również drukowane na rachunkach za zakupione towary wraz z ich nazwami oraz stawkami i kwotami podatku od towarów i usług. Przepis § 4 ust. 4 stosuje się odpowiednio.
9. Ceny towarów o małych gabarytach, uniemożliwiających ich oznaczenie ceną,

powinny być uwidocznione na wywieszkach połączonych z tymi towarami

lub w cennikach albo w katalogach, do których bezpośredni wgląd powinien

mieć kupujący.

10. Przy oferowaniu towarów na odległość za pośrednictwem Internetu lub

w innej formie elektronicznego transferu danych, ceny towarów powinny

być uwidocznione w walucie będącej prawnym środkiem płatniczym w

kraju przeznaczenia, w którym towar zostanie ostatecznie zużyty lub w

wysokości stanowiącej równowartość EURO.

Adresat oferty sprzedaży towarów potwierdza fakt zaznajomienia się z

ich ceną poprzez oświadczenie woli złożone metodą elektroniczną

(za pomocą elektronicznych nośników informacji) tak, aby przedsiębiorca

w kraju pochodzenia towaru (w którym towar został wytworzony,

obrobiony lub przerobiony), mógł zapoznać się z jego treścią

przed ewentualnym zawarciem umowy sprzedaży. Przepisy szczególne,

określające zasady kryptografii stosuje się.

§ 8.

1. Cena jednostkowa towaru powinna być wyrażona jako cena za 1 litr lub 1 metr sześcienny (dla towarów sprzedawanych według objętości), jako cena za 1 kilogram lub za 1 tonę (dla towarów sprzedawanych według masy) oraz jako cena za 1 metr lub za 1 metr kwadratowy (dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni).

2. Ceny jednostkowe towarów sprzedawanych według objętości, mogą być także odnoszone do wartości za 100 mililitrów lub 0,1 litra, a dla towarów sprzedawanych według masy - do ilości za 100 gram.

3. Ceny jednostkowe towarów paczkowanych należy odnosić do ilości zadeklarowanej w opakowaniu i do jednostki objętości, masy, długości lub powierzchni (za 1 litr, za 1 kilogram, za 1 metr lub 1 metr

- kwadratowy) towaru, z zastrzeżeniem ust. 5. W przypadku artykułów żywnościowych paczkowanych, oferowanych w zalewie, cena powinna być wyrażona dla zawartości netto bez zalewy.
4. Cena jednostkowa towarów masowych odnosić się musi do wielkości fizycznych tych towarów wyrażonych w jednostkach miar, właściwych dla zwyczajowo sprzedawanej ilości towaru (wraz z dokładnym oznaczeniem wielkości tych jednostek).
 5. Cena jednostkowa towarów paczkowanych odnosić się może do wielkości fizycznych wyrażonych w jednostkach miar, właściwych dla zwyczajowo sprzedawanej ilości towarów (wraz z dokładnym oznaczeniem wielkości tych jednostek).
 6. Cena jednostkowa towarów paczkowanych, przeznaczonych do użytkowania wyłącznie w komplecie lub w zestawie powinna się odnosić do kompletu lub do zestawu.
 7. W okresie do trzydziestu sześciu miesięcy, licząc od dnia wejścia w życie rozporządzenia, cena jednostkowa towarów paczkowanych nie musi być uwidoczniana przez przedsiębiorcę prowadzącego sprzedaż towarów w małym punkcie sprzedaży detalicznej, jeżeli stanowiłoby to dla niego nadmierne obciążenie. W szczególności dotyczyć to może takich przypadków, jak:
 - 1) zbyt mała powierzchnia sprzedażowa w stosunku do ilości oferowanych towarów,
 - 2) brak bezpośredniego dostępu kupującego do oferowanych towarów,
 - 3) prowadzenie działalności gospodarczej w punktach sprzedaży okružnej.
 8. Przepisu ust. 7 nie stosuje się do towarów żywnościowych paczkowanych o podstawowym znaczeniu dla kosztów utrzymania ludności takich, jak:
 - 1) mleko spożywcze, sery twarogowe i dojrzewające, śmietana, masło,
 - 2) mąka, kasze, płatki i makarony,
 - 3) cukier biały kryształ,
 - 4) wędliny.

§ 9.

1. Ceny towarów nieżywnościowych, przeznaczonych do sprzedaży w pojedynczych egzemplarzach lub na sztuki, powinny być oznaczone poprzez ich wydrukowanie lub napisanie przez producenta lub importera na poszczególnych egzemplarzach (sztukach) albo na pojedynczych opakowaniach. Dotyczy to w szczególności następujących towarów:
 - 1/ książek i wydawnictw nieperiodycznych,
 - 2/ dzienników i czasopism,

- 3/ kart pocztowych, znaczków pocztowych i znaków opłaty skarbowej,
- 4/ środków farmaceutycznych i materiałów medycznych wydawanych w aptekach i placówkach obrotu pozaaptecznego.
2. Cena papierosów, wytworzonych w kraju lub wprowadzonych na polski obszar celny, powinna być wydrukowana przez producenta lub importera na pojedynczym opakowaniu tych wyrobów.
3. Nie wymagają oznaczenia ceną następujące towary przeznaczone do sprzedaży :
 - 1) o małych gabarytach, jeżeli dokonanie oznaczenia na towarze lub na jego pojedynczym opakowaniu nie jest możliwe,
 - 2) oznaczone kodem kreskowym, jeżeli stosowany w miejscu sprzedaży system informacji umożliwia kupującemu zapoznanie się z cenami towarów przed dokonaniem zapłaty w kasie komputerowego systemu sprzedaży,
 - 3) towary masowe,
 - 4) wyroby mające wartość muzealną,
 - 5) przedmioty kolekcjonerskie,
 - 6) sadzonki roślin, kwiaty cięte i doniczkowe,
 - 7) żywe zwierzęta,
 - 8) towary żywnościowe, odliczane w sztukach przy ich sprzedaży na życzenie kupujących,
 - 9) towary oferowane do jednorazowej sprzedaży kupującym w większych ilościach,
 - 10) towary oferowane w handlu domokrażnym lub na specjalnie organizowanych pokazach w celu ich sprzedaży.

§ 10.

1. W zakładach świadczących usługi w miejscu widocznym i ogólnodostępnym powinno znajdować się zestawienie cen (cennik) wraz z dokładnym określeniem wykonywanych usług. Ceny zamieszczone w zestawieniu (cenniku) traktuje się jako ceny oferowane przez zakład za wykonywane usługi.
2. W przypadku wykonywania usług wyłącznie u konsumentów, zestawienie cen, o którym mowa w ust. 1 należy przedstawić na życzenie konsumenta przed wykonaniem zamówionej przez niego usługi.
3. Przy określaniu ceny za usługę można podawać stawki godzinowe, stawki procentowe, ceny za kilometr i inne stawki przeliczeniowe, które powinny zawierać wszystkie elementy składowe ceny. Koszty materiałowe mogą być włączone do stawek przeliczeniowych.

§ 11.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

W porozumieniu:
Minister Gospodarki

Minister Finansów

U z a s a d n i e

Wydanie projektowanego rozporządzenia, określającego szczegółowe zasady uwidaczniania cen towarów i usług oraz sposób oznaczania ceną towarów przeznaczonych do sprzedaży ma na celu:

- 1) dostosowanie obowiązujących przepisów krajowych w tym zakresie do regulacji Unii Europejskiej poprzez transpozycję i implementację dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 lutego 1998 r. o ochronie konsumentów poprzez wskazywanie cen produktów oferowanych konsumentom - Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich L 80/27 z dnia 18 marca 1998 r.,
- 2) wypełnienie luki prawnej, powstałej po utracie mocy zarządzenia nr 45 Ministra Finansów z dnia 3 września 1987 r. w sprawie zasad uwidaczniania cen w miejscach sprzedaży towarów i świadczenia usług (Dz. Urz. Cen Nr 8, poz. 62),

- 3) uproszczenie i uporządkowanie stanu prawnego w sferze uwidaczniania i oznaczania cen poprzez objęcie jedną regulacją dotychczas rozproszonych przepisów publicznoprawnych w sferze cen (w tym również dotyczących oznaczania ich cen w inny sposób niż bezpośrednio na towarze (zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 21 marca 1994 r. – Monitor Polski Nr 20, poz. 160),
- 4) uaktualnienie przepisów w sferze uwidaczniania i oznaczania cen oraz ich dostosowanie do warunków nowoczesnej gospodarki rynkowej.

Pierwszoplanowym zadaniem projektowanej regulacji jest transpozycja i implementacja dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 lutego 1998 r. w przedmiocie ochrony konsumentów w zakresie wskazywania cen oferowanych im produktów.

Zgodnie z art. 69 Układu Europejskiego (Dz. U. z 1994 r. Nr 11, poz. 38) oraz art. 129 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską ochrona konsumenta należy do priorytetowych dziedzin wymagających dostosowania prawa polskiego do regulacji prawnych Unii Europejskiej.

Dyrektywy organów Wspólnoty Europejskiej są wiążące co do zamierzonego skutku, pozostawiając właściwym organom wewnątrzpaństwowym do swobodnego uznania ich przełożenie na prawo krajowe pod względem formy i środków działania (w odniesieniu do władz krajowych każdego państwa, do którego są skierowane (vide: art. 189 Traktatu o Unii Europejskiej).

Ze względu na zasadniczy cel dyrektywy podstawowe zasady uwidaczniania cen towarów (i usług) oraz oznaczania towarów ceną, wynikające z art. 3, 4 i art. 10 Dyrektywy i sankcje karne (vide: art. 8 i art. 11 ust. 3 Dyrektywy) zostały uwzględnione w projekcie ustawy o cenach (art.10 i art. 12). Zgodnie z art. 8 Dyrektywy należy ustalić kary na naruszenie krajowych przepisów w tej sferze, a także podjąć wszelkie niezbędne kroki, aby zapewnić ich egzekwowanie. Kary te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Wydaje się, iż aktualne kary grzywny za wykroczenia, przewidziane w art. IX par. 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks wykroczeń) - Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 115, z późn. zm.), które mogą być stosowane do kwoty 5000 zł (maksymalnie) są niewystarczające w rozumieniu art. 8 ww. Dyrektywy.

W związku z tym art. 12 projektu ustawy o cenach przewiduje, iż w przypadku uporczywego nieprzestrzegania obowiązków wynikających z art. 10 ustawy o cenach i przepisów wykonawczych do niej, właściwe organy Inspekcji Handlowej będą mogły nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość od 1000 do 5000 EURO.

Projektowane zmiany mają na celu wzmocnienie dotychczasowych uprawnień organów Inspekcji Handlowej, wynikających z przepisów odrębnych oraz

uzupełnienie katalogu stanów faktycznych i sankcji przewidzianych w Kodeksie wykroczeń.

Zadania te zostaną uwzględnione w nowych regulacjach powiązanych z nową ustawą o cenach i przepisami wykonawczymi do niej (w tym m.in. w ustawie o Inspekcji Handlowej, ponieważ obowiązująca regulacja z dnia 25 lutego 1958 r. – j.t. Dz. U. z 1999 r. Nr 105, poz. 1205), chociaż była wielokrotnie nowelizowana nie jest, niestety, aktualna i w niezadowalający sposób reguluje działanie i organizację Inspekcji Handlowej. (Nowa ustawa z dnia 15 listopada 2000 r. o Inspekcji Handlowej, która znajduje się w fazie oczekiwania przed rozpatrzeniem stanowiska Senatu ma na celu usprawnienie funkcjonowania wyspecjalizowanego organu kontroli, powołanego do ochrony konsumentów, a także interesów gospodarczych państwa).

Po wprowadzeniu projektowanych regulacji należałoby oczekiwać, iż orzeczone przez właściwe organy Inspekcji Handlowej w administracyjnym postępowaniu przedsądowym, kary za uporczywe naruszenie przepisów w sferze uwidaczniania cen towarów i usług lub oznaczania towarów ceną będą, zgodnie z wymogiem art. 8 Dyrektywy UE, skuteczne, proporcjonalne oraz odstraszające.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 nowej ustawy o Inspekcji Handlowej w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego - organem właściwym jest wojewódzki inspektor, a organem wyższego stopnia – Główny Inspektor Inspekcji Handlowej.

Przewiduje się, iż ww. organy będą stosowały kary na podstawie art. 12 w zw. z art. 10 nowej ustawy o cenach tzn. w przypadkach uporczywego uchylania się od obowiązków wynikających z art. 10 ustawy i przepisów wykonawczych do niej, przy czym egzekwowane orzeczonych kar nastąpi na podstawie przepisów odrębnych.

Nadmienić należy, iż pojęcie „uporczywości” zasadniczo nie jest zdefiniowane w prawie, chociaż występuje ono w art. 57 § 1 Kodeksu karnego skarbowego (ustawa z dnia 10 września 1999 r. – Dz. U. Nr 83, poz. 930, z późn. zm.) w odniesieniu do podatnika, który „uporczywie” nie wpłaca w terminie podatku. (Sprawca tego czynu zabronionego podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe, zaś orzecznictwo w tym zakresie należy do sądu). Prowadzi to do wniosku, iż interpretację pojęcia „uporczywości”, użytego w art. 12 ust. 1 nowej ustawy o cenach, należałoby pozostawić doktrynie i orzecznictwu. W praktyce możliwe jest dokonywanie wykładni przez analogię do uprzednio obowiązującego prawa karnego materialnego. Właściwe przepisy K.k. przewidywały penalizację powtarzających się zachowań tzn. czynów, których znamiona były wypełnione w razie wielokrotnego powtarzania pewnych jednostkowych lub bliskich sobie czynów tzn. „wielokrotność czynów” lub czynów rozumianych jako tzw. „ciągłe”. W świetle art. 12 aktualnego

Kodeksu karnego (vide: Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) co najmniej dwa lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za „jeden czyn zabroniony”. Innymi słowy ustawodawca przesądził, że przy spełnieniu pewnych warunków wiele zachowań stanowi jednorazowe wypełnienie znamion jakiegoś typu czynu zabronionego (art. 12 K.k. zawiera ustawowe określenie kryteriów tzw. „czynu ciągłego”).

Ze względu na treść art. 87 ust. 1 i art. 93 ust. 2 Konstytucji RP - a contrario/, proponuje się wdrożenie większości postulatów ww. Dyrektywy 98/6/WE w formie rozporządzenia wykonawczego, ponieważ w przypadku konieczności pilnej transpozycji i implementacji dyrektyw UE z obszaru „ochrona konsumentów i zdrowia” (lub z obszarów powiązanych), jest to – z punktu widzenia ustawy zasadniczej - forma prawna najbardziej elastyczna z punktu widzenia ustawy zasadniczej. Rozporządzenie stanowi źródło prawa w rozumieniu art. 87 ust. 1, a jego projekt nie wymaga uprzedniego rozpatrywania przez Sejm aż w trzech czytaniach (tak jak projekt ustawy – vide: art. 119 ust. 1 Konstytucji RP).

Projektowane rozporządzenie zawiera zarówno przepisy horyzontalne (zawierające wymagania odnoszące się do wszystkich towarów), jak i regulacje tzw. „pionowe”,

określające specyficzne wymagania, jakie powinny spełniać poszczególne towary lub grupy towarów występujące w obrocie. Wydaje się więc, iż praktyczne stosowanie przepisów tego rozporządzenia umożliwi zapewnienie niezbędnej równowagi pomiędzy zasadą ochrony interesów i praw konsumenta przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi (ustanowioną w art. 76 Konstytucji RP) i zasadą wolności działalności gospodarczej (wynikającą z art. 22 Konst.RP), ustanowioną w interesie przedsiębiorców.

Projektowane rozporządzenie wprowadza gwarancje ochrony praw i interesów ekonomicznych konsumentów, z zachowaniem reguł uczciwej konkurencji na rynku, poprzez zobowiązanie przedsiębiorców do zapewnienia konsumentom precyzyjnej, przejrzystej i jednoznacznej informacji o cenach oferowanych im towarów i świadczonych usług.

Wprowadzenie ujednoczonych reguł postępowania w zakresie uwidaczniania cen jest niezbędne także dla harmonijnego rozwoju gospodarki oraz w kontekście jednolitego rynku na szczeblu Wspólnoty (państw członkowskich Unii Europejskiej).

W aktualnych warunkach coraz większego znaczenia nabiera uczciwa i rzetelna informacja o poziomie cen poszczególnych towarów i świadczonych usług. W związku z tym projektowane rozporządzenie określa podstawowe zasady uwidaczniania cen towarów i usług oferowanych konsumentom w ramach

sprzedaży detalicznej, takie jak: zasada jawności i prawdziwości ceny oraz powszechności stosowania informacji cenowych.

Informacje o cenach wszystkich oferowanych towarów i świadczonych usług powinny być czytelne i jednoznaczne tak, aby nie budziły wątpliwości konsumentów w taki sposób, aby ceny określonego towaru nie można było pomylić z ceną innego, podobnego towaru tzn. towaru o podobnych parametrach techniczno-użytkowych (zasada jawności ceny). Ceny towarów i usług, w tym także - reklamowanych publicznie, powinny być aktualne w dniu reklamy lub w okresie, którego reklama dotyczy (zasada prawdziwości ceny),

Zobowiązanie do uwidaczniania cen musi być zrealizowane, co do zasady, w odniesieniu do wszystkich oferowanych towarów oraz do cen usług oferowanych konsumentom, niezależnie od miejsca sprzedaży, od wielkości sprzedaży i od form opakowania (zasada powszechności informacji cenowych).

Wprowadzenie powszechnego, z pewnymi wyjątkami, obowiązku uwidaczniania zarówno cen sprzedaży, jak i cen jednostkowych towarów przyczyni się znacząco dla poprawy informacji dla konsumentów, umożliwiając im porównanie cen poszczególnych towarów i dokonanie świadomego wyboru pomiędzy różnymi ofertami. Temu celowi służy postulat uwidaczniania cen jednostkowych towarów, które mają być odnoszone do podstawowych jednostek miar takich jak 1 kg, 1 litr, 1 metr, 1 metr kwadratowy, 1 metr sześcienny, a tylko w niektórych przypadkach - także do innych, niż podstawowe, jednostek miar, ze względu na rodzaj produktu i ilości, w jakich on jest zwyczajowo sprzedawany. W przyszłości mogą być również stosowane inne miary (j.np. projektowane przez legislatorów w UE wprowadzenie miary „punto” – w odniesieniu do piwa).

Wprawdzie ww. dyrektywa nie reguluje problemu uwidaczniania cen usług i oznaczania towarów ceną, lecz równocześnie "nie stanowi przeszkody" dla przyjęcia przepisów bardziej korzystnych, zawierających niezbędne informacje dla konsumentów i porównywania cen (vide art. 10 dyrektywy), dlatego projektowane rozporządzenie zawiera także regulacje dotyczące uwidaczniania cen usług oraz – w niezbędnym zakresie – przepisy o oznaczaniu ceną towarów przeznaczonych do sprzedaży.

Nadmienić należy, iż obowiązek uwidaczniania cen sprzedaży nie będzie dotyczył towarów sprzedawanych bez opakowania (tzw. towarów masowych), ponieważ w przypadku takich towarów cena sprzedaży nie może zostać określona zanim konsument wyraźnie nie wypowie się, jaką ilość określonego towaru chce zakupić.

Natomiast obowiązek uwidaczniania cen jednostkowych, który w pewnych okolicznościach może być powodem nadmiernego obciążenia dla niektórych

małych firm detalicznych, będzie zaniechany w okresie przejściowym, określonym w rozporządzeniu. Okres ten został ustalony, w § 8 ust. 7 projektu rozporządzenia, zgodnie z postanowieniami art. 11 (1) i art. 12 w związku z art. 6 dyrektywy 98/6/WE.

Ponadto projektowane rozporządzenie nakłada wymóg zamieszczania w katalogach i reklamach obok ilustracji towarów reklamowanych wraz z cenami sprzedaży, również wzmianek o ich cenach jednostkowych, aktualnych w okresie, którego reklama dotyczy.

Jeżeli chodzi o postanowienia szczegółowe projektowanego rozporządzenia, to:

- 1) § 1 określa przedmiot regulacji, odpowiednio do postanowień art. 1 dyrektywy,
- 2) § 2 zawiera definicje pojęć na użytek rozporządzenia, zgodnie z art. 2 dyrektywy. Podstawowe pojęcia zawarte są w projekcie ustawy o cenach. Cena jednostkowa powinna być, co do zasady, wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 3 kwietnia 1993 r. - Prawo o miarach (Dz. U. Nr 55, poz. 248, z późn. zm.). Obecnie są to jednostki Międzynarodowego Układu Jednostek Miar (SI), ich dziesiętne podwielokrotności i wielokrotności oraz jednostki nie należące do układu SI, lecz dopuszczone do stosowania wraz z jednostkami SI, w drodze rozporządzenia Rady Ministrów (aktualnie: rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1993 r. – Dz. Nr 133, poz. 639),
- 3) § 3 określa wyłączenia przedmiotowe spod działania przepisów rozporządzenia, odpowiednio do art. 3 ust. 2 dyrektywy,
- 4) przepisy § 4 - 6 zawierają uszczegółowienie podstawowych zasad uwidaczniania cen sprzedaży i cen jednostkowych wszystkich oferowanych towarów i świadczonych usług na wywieszkach cenowych (odpowiednio do art. 3 ust. 1 i ust. 4, art. 4 ust. 1 i 5 dyrektywy); podstawowe reguły zawiera art. 10 ustawy,
- 5) § 7 określa szczegółowo sposoby uwidaczniania cen sprzedaży i cen jednostkowych towarów w zależności od miejsca lub od formy, w jakiej sprzedaż jest prowadzona, przy czym ust. 5 i 7 odnoszą się do uwidaczniania cen towarów reklamowanych z podaną ceną (przepis jest odpowiednikiem art. 3 ust. 4 dyrektywy),
- 6) § 7 ust. 10 projektu zawiera wstępne regulacje, dotyczące oferowania towarów na odległość w cyberprzestrzeni (w tym: za pośrednictwem Internetu i innych mediów elektronicznych) w powiązaniu z art. 60 Kodeksu cywilnego. Zgodnie z treścią tego przepisu oświadczenie woli może być wyrażone przez każde zachowanie, które ujawnia wolę osoby składającej takie oświadczenie w sposób dostateczny pod warunkiem, że pochodzi od osoby do tego legitymowanej, a jej forma lub ważność nie jest zastrzeżona przez przepis szczególny. Z doktryny i orzecznictwa wynika, iż

przejaw woli powinien być wolny od przymusu fizycznego, wyrażać wolę wywołania określonego skutku cywilnoprawnego i być na tyle zrozumiałą, aby przynajmniej w drodze wykładni móc ustalić jego sens. Oznacza to, iż w świetle art. 60 Kodeksu cywilnego dopuszczalne jest również oświadczenie woli złożone metodą elektroniczną (za pomocą elektronicznych nośników informacji). Praktyczne stosowanie tego przepisu wymaga uprzedniego opracowania specjalnych procedur i zasad kryptografii (tzw. "certyfikatów cyfrowych" - kluczy kryptograficznych) w celu akceptowania podpisu elektronicznego i jego uwierzytelnienia, zgodnie z założeniami Dyrektywy 1999/93/EC w sprawie ramowych założeń Wspólnoty dot. podpisów elektronicznych). Umożliwią one określenie formy prawnej, w jakiej (dla celów dowodowych) zainteresowany kontrahent (ewentualny kupujący) powinien potwierdzić fakt otrzymania propozycji cenowej skierowanej doń przez przedsiębiorcę za pośrednictwem Internetu lub innych mediów elektronicznych. (W aktualnym stanie prawnym, ze względu na treść art. 384 K.c., dotyczy to przede wszystkim towarów o wartości przenoszącej 2000 zł),

Za sprawą rozwoju globalnej sieci informatycznej (zarówno w stosunkach publicznoprawnych, jak i prywatnoprawnych) istnieje konieczność dostosowania przepisów prawnych do nowoczesnej technologii tzn. do specyfiki umów zawieranych metodą elektroniczną oraz do nowoczesnych metod dystrybucji towarów tak, aby nie poprzestawać na zawieraniu umów sprzedaży, dokonywanej metodami tradycyjnymi. W tym miejscu nadmienić należy, iż przepis art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 1997 r. Nr 140, poz. 939, ze zm.) dopuszcza składanie oświadczeń woli (oczywiście związanych tylko z dokonywaniem czynności bankowych) „za pomocą elektronicznych nośników informacji” i zrównuje tę formę z formą pisemną zastrzeżoną przez prawo,

- 7) § 8 zawiera postanowienia dotyczące sposobu wyrażania i przeliczania cen jednostkowych towarów, odpowiednio do postanowień art. 4 - 6 ww. dyrektywy,
- 8) § 8 ust. 7 wprowadza ograniczone czasowo odstępstwo od wymogu uwidaczniania cen jednostkowych w małych punktach sprzedaży detalicznej (zgodnie z art. 6 dyrektywy ze względu na konieczność przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie odpowiedniego raportu o stosowaniu ww. dyrektywy w terminie do 3 lat, licząc od daty wejścia w życie rozporządzenia),
- 9) w § 8 w ust. 8, biorąc pod uwagę rozdrobnienie sieci handlowej, określono grupy towarów przemysłowych paczkowanych do których będzie miał zastosowanie obowiązek uwidaczniania ceny jednostkowej. Są to towary żywnościowe o podstawowym znaczeniu dla kosztów utrzymania ludności - możliwość wprowadzenia takiej regulacji przewiduje art. 5 dyrektywy 98/6/WE,

- 10) § 9 dotyczy sposobu oznaczania ceną towarów nieżywnościowych oraz określa towary, do których przepisy o oznaczaniu cen nie mają zastosowania,
- 11) § 10 zawiera regulacje dotyczące uwidaczniania cen w zakładach świadczących usługi konsumentom oraz cen usług wykonywanych wyłącznie u konsumentów,
- 12) § 11 określa standardową datę wejścia w życie projektowanego rozporządzenia.

Wydanie projektowanego rozporządzenia przez Ministra Finansów jest, w aktualnym stanie faktycznym i prawnym, zasadne ze względu na informacyjną funkcję cen w gospodarce. Zmiany wysokości cen służą prognozowaniu wskaźników cen towarów i usług (CPI i PPI), a także opracowywaniu założeń do projektów ustaw budżetowych i innych regulacji prawnych. Wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych, obliczany przez GUS, jest miarą inflacji zarówno w Polsce, jak i w innych krajach. Wskaźnik ten obrazuje zmiany cen towarów i usług nabywanych przez konsumentów w określonym czasie źródłem informacji o poziomach cen są notowania cen dokonywane przez ankietatorów urzędów statystycznych w miejscach sprzedaży, na targowiskach i w zakładach świadczących usługi konsumentom.

Również w Ministerstwie Finansów są prowadzone prace analityczne, umożliwiające bieżące śledzenie procesów inflacyjnych i aktualizowanie prognoz cenowych.

Dla izb skarbowych oznacza to obowiązek zbierania i przekazywania telefaxem do Ministerstwa Finansów dwa razy w miesiącu informacji o poziomie i zmianach cen wybranych towarów i usług (tzw. notowań cen). Informacje te powinny być zbierane i analizowane aż do momentu osiągnięcia zakładanych celów inflacyjnych.

Związki projektowanej regulacji z innymi przepisami:

Projektowane rozporządzenie będzie stanowiło podstawowy akt publicznoprawny w sferze uwidaczniania cen oferowanych towarów, uwidaczniania cen usług oraz sposobu oznaczania towarów ceną. Przepisy tego rozporządzenia:

- korelują z treścią art. 134 Kodeksu wykroczeń (oszukiwanie nabywcy co do ceny),
- stanowią uzupełnienie art. 136 K.w. (przepis ten dotyczy innych stanów faktycznych w zakresie oznaczania towarów ceną, takich jak: usuwanie oznaczenia ceny z towaru lub przeznaczenie do sprzedaży towarów z usuniętym trwałym oznaczeniem ich ceny),

- stanowią uzupełnienie art. 137 K.w. (naruszanie obowiązku uwidaczniania cen oraz wzmocnienie związanych z tym naruszeniem sankcji karnych (przepis ten przewiduje karę grzywny do 1.500 zł albo karę nagany),
- korelują z art. 138 K. w. (żądanie i pobieranie za świadczone usługi zapłaty wyższej od obowiązującej),
- korelują z art. 543 Kodeksu cywilnego (wystawienie rzeczy w miejscu sprzedaży na widok publiczny stanowi ofertę sprzedaży),
- są komplementarne wobec § 7-9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1995 r. w sprawie szczegółowych warunków zawierania i wykonywania umów sprzedaży rzeczy ruchomych z udziałem konsumentów (Dz. U. Nr 64, poz. 328) przez to, że stanowią uzupełnienie przepisów o oznaczaniu ceną niektórych towarów,
- stanowią uzupełnienie przepisów rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 15 lipca 1994 r. w sprawie znakowania środków spożywczych, używek i substancji dodatkowych dozwolonych, przeznaczonych do obrotu (Dz. U. Nr 86, poz. 402, z późn. zm.). Rozporządzenie to nie zawiera postanowień dotyczących oznaczania towarów ceną,
- korelują z przepisami art. 37 ust. 3 pkt. 1 lit. e) oraz ust. 5 i 6 ustawy z dnia 8 stycznia 1999 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, z późn. zm.) w brzmieniu ustalonym w ustawie zmieniającej z dnia 20 listopada 1999 r. (Dz. U. Nr 95, poz. 1100) oraz § 1 i § 1a) rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 grudnia 1999 r. w sprawie podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 105, poz. 1197) w brzmieniu ustalonym w rozporządzeniu zmieniającym z dnia 28 marca 2000 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 267).

Przepisy te nakładają na producenta lub importera obowiązek oznaczania maksymalną ceną detaliczną wyrobów papierosowych (art. 37 ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym), a także zobowiązują opornych podatników do ponoszenia podwyższonych stawek podatku akcyzowego do papierosów w opakowaniach, które nie zostały oznaczone ceną (art. 37 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatku od towarów i usług stosuje się).

Wprowadzenie w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa, natomiast jego stosowanie może przysporzyć wpływów z tytułu kar pieniężnych, które będą orzekane na podstawie art. 12 ustawy o cenach przez właściwe organy Inspekcji Handlowej i będą egzekwowane na podstawie i w trybie ustalonym w przepisach odrębnych.

